

CHRISTIAN LIFE COMMUNITY

ĐỒNG HÀNH

NEWSLETTER

CONNECTING HEARTS, SHARING JOURNEYS

TABLE OF CONTENTS

<u>Ban Phục Vụ Greeting (Vietnamese)</u>	1
<u>Ban Phục Vụ Greeting.(English)</u>	2
<u>Làm Sống Động Những Điều Bình Thường By Hung Pham, SJ</u>	3
<u>Making The Ordinary Come Alive by Hung Pham, SJ</u>	5
<u>Hợp Mặt Vùng 2026</u>	7
<u>Led By The Holy Spirit</u>	8
<u>Lớn Lên Trong Tình Yêu</u>	9
<u>Vùng Tây Nam</u>	13
<u>Vùng Tây Nam North Star</u>	15
<u>Một Hành Trình Của Những Bất Ngờ</u>	17
<u>Vùng Đông Bắc Gia Đình Thánh Tâm</u>	22
<u>SEED Northeast</u>	26
<u>Marriage Renewal Weekend Seattle</u>	28
<u>Hành Trình Đức Tin, Hiệp Hành Và Hồng Ân</u>	30
<u>Sinh Hoạt LTTCS Tây Nam Và Âu Châu (2025-2026)</u>	35
<u>Camino Sarria</u>	36
<u>Một Chút Nhìn Lại</u>	37
<u>St. Ignatius: A Leader Who Listens</u>	39
<u>The Cross, The Cancer, The Freedom</u>	41
<u>Tuổi Già Có Chúa</u>	44

Anh chị em gia đình Đồng Hành quý mến,

Bản tin Đồng Hành Newsletter đến với anh chị em trong dịp lễ kính Thánh Tổ I-nhã, giữa một mùa hè thật rộn ràng và tràn đầy sức sống. Mười khóa SEED Retreats, các khóa Marriage Renewal Workshop (MRW) bằng tiếng Việt và tiếng Anh, các khóa tĩnh tâm Linh Thao và các hành trình LTTCS đã được tổ chức; cùng nhiều hoạt động phục vụ tại các cộng đoàn Công giáo địa phương đã mang lại nhiều hoa trái tốt đẹp.

Một điểm đặc biệt trong mùa hè năm nay là cuối tuần họp mặt của Ban Phục Vụ toàn quốc tại Houston vào đầu tháng 5, quy tụ các Trưởng và Phó Vùng, đại diện các mục vụ và ban ngành. Đây là dịp để anh chị em cùng nhìn lại hành trình của Cộng Đoàn, chia sẻ thao thức mục vụ và phân định những hướng đi sắp tới. Trên hết, cuộc gặp gỡ giúp củng cố tinh thần cộng tác và hiệp nhất, tiếp tục xây dựng Đồng Hành như **một cộng đoàn tông đồ hiệp nhất (one apostolic body)** trong Giáo Hội dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần.

Mời anh chị em cùng theo dõi những tin tức và các bài chia sẻ trong bản tin kỳ này. Chúng ta cùng dâng lời tạ ơn Chúa vì muôn hồng ân Ngài đã ban, vì sức sống của Cộng Đoàn, và vì những tấm lòng quảng đại đã âm thầm phục vụ để nhiều người được gặp gỡ Chúa và gần kết với nhau.

Tháng Bảy cũng là dịp để chúng ta lắng lòng nhớ về Linh đạo I-nhã — nguồn mạch nuôi dưỡng đời sống nội tâm của mỗi người. Nhân lễ kính Thánh Tổ I-nhã ngày 31 tháng Bảy, cha tuyên úy Phạm Trung Hưng, SJ sẽ có một buổi nói chuyện với chủ đề: "Làm Sống Động Những Điều Bình Thường", với thánh lễ trên Zoom ngay sau đó; cha cũng có bài viết trên bản tin này, với cùng chủ đề.

Giữa những niềm vui của mùa hè, Cộng Đoàn vẫn hiệp thông cầu nguyện cho những anh chị em và gia đình đang gặp thử thách, cũng như tưởng nhớ những người thân yêu đã được Chúa gọi về. Xin cảm ơn chị Minh Thụy và chị Quỳnh Hương đã âm thầm quy tụ các ý chỉ cầu nguyện và gửi đến các vùng. Nguyên xin Chúa ban bình an và sức mạnh cho tất cả anh chị em đang cần đến lời cầu nguyện của Cộng Đoàn.

Sắp tới còn nhiều sinh hoạt đang được chuẩn bị:

- Đồng Hành CLC Family Ministry Summit VI – Philadelphia, PA (13–16 tháng 8, 2026)
- CLC Ignis Young Adult Summit – Los Altos, California (28–30 tháng 8, 2026)
- Hợp Mặt Vùng Canada – Montreal, Canada (1–2 tháng 8, 2026)
- Hợp Mặt Vùng Trung Tây và Tây Nam (Labor Day Weekend)
- Hợp Mặt Vùng Đông Bắc – (18–20 tháng 9, 2026)

Xin anh chị em cùng hướng về, tích cực tham gia và hiệp thông cầu nguyện để mọi sinh hoạt mang lại nhiều hoa trái thiêng liêng và làm sáng danh Chúa.

Nguyên chúc anh chị em và gia đình một ngày lễ mừng kính Thánh Tổ I-nhã thật ý nghĩa và tràn đầy ân sủng, cùng một mùa hè bình an trong tình yêu Chúa. Xin ánh sáng nhiệm mầu của Ngài luôn soi dẫn chúng ta trên hành trình yêu thương, phục vụ và lớn lên trong đức tin.

BAN PHỤC VỤ ĐỒNG HÀNH

Dear beloved members of the Đồng Hành family,

The Đồng Hành Newsletter comes to you on the occasion of the Feast of St. Ignatius, in the midst of a summer full of life and activity. Ten SEED Retreats, Marriage Renewal Workshops (MRW) in both Vietnamese and English, Ignatian retreats (Linh Thao), and LTTCS journeys have all been held, along with numerous activities within local Catholic communities — bearing much good fruit.

A special highlight of this summer was the mini leadership gathering held in Houston in early May, bringing together Regional Coordinators and Vice-Coordinators, along with representatives from various Ministries and Committees. This gathering offered an opportunity to look at the different Dong-Hanh ministries and to discern the path ahead. Above all, it helped strengthen our spirit of collaboration and unity, continuing to build Đồng Hành as One Apostolic Body within the Church, guided by the Holy Spirit.

We invite you to follow the news and reflections in this issue of the newsletter. Let us join together in giving thanks to God for the countless graces He has bestowed, for the vitality of our community, and for the generous hearts who serve quietly so that many may encounter God and grow closer to one another.

July is also a time for us to turn our hearts toward Ignatian Spirituality — the wellspring that nourishes the life of faith and the Đồng Hành journey of each person. In celebration of the Feast of St. Ignatius on July 31st, our chaplain, Fr. Phạm Trung Hưng, SJ, will speak to the community on the topic: Making the Ordinary Come Alive, followed by our celebration of Mass on Zoom. The condensed version of his talk is also included in this newsletter.

Amid the joys of summer, our community continues to hold in prayer those brothers, sisters, and families facing hardship, as well as to remember loved ones whom God has called home. Our heartfelt thanks to Chị Minh Thụy and Chị Quỳnh Hương for quietly gathering these prayer intentions and sending them out to all the regions. May God grant peace and strength to all those in need of our community's prayers.

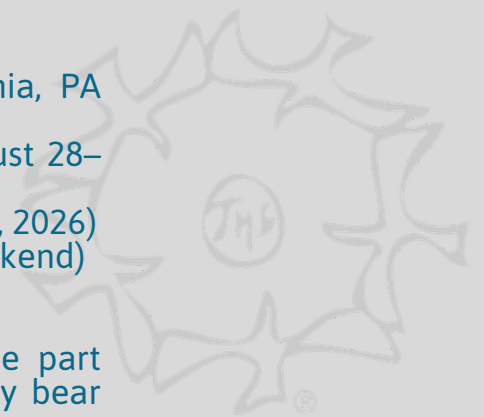
Many more activities are being prepared in the days ahead:

- Đồng Hành CLC Family Ministry Summit VI – Philadelphia, PA (August 13–16, 2026)
- CLC Ignis Young Adult Summit – Los Altos, California (August 28–30, 2026)
- Canada Regional Gathering – Montreal, Canada (August 1–2, 2026)
- Midwest and Southwest Regional Gathering (Labor Day Weekend)
- Northeast Regional Gathering – (September 18–20, 2026)

We invite everyone to look forward to these events, to take part actively, and to unite in prayer so that all these activities may bear abundant spiritual fruit and give glory to God.

May you and your families have a grace-filled Feast of St. Ignatius. May God continue to guide us on our journey of love, service, and faith.

ĐỒNG HÀNH LEADERSHIP TEAM

LÀM SỐNG ĐỘNG NHỮNG ĐIỀU BÌNH THƯỜNG

"Đừng đòi hỏi nơi con cái mình
những nỗ lực để có được một cuộc đời phi thường.
Điều đó nghe có vẻ đáng ngưỡng mộ,
nhưng nhiều khi lại là con đường của sự khờ dại.
Thay vào đó, hãy giúp các cháu khám phá vẻ đẹp
và những điều kỳ diệu của một cuộc sống bình thường.
Hãy dạy các cháu
biết thưởng thức hương vị của trái cà chua, trái lê hay quả táo;
biết rơi nước mắt khi người thân hay con vật yêu quý qua đời;
biết cảm nhận niềm hạnh phúc khi đôi bàn tay được chạm vào cuộc sống.
Hãy làm cho những điều bình thường trở nên sống động.
Còn những điều phi thường, (nếu hiện hữu), sẽ tự nhiên mà đến."

– Khổng Tử

Trong chuyến hành hương gần đây, có một bạn trong đoàn khiến tôi đặc biệt chú ý. Trong khi mọi người vừa đi bộ, vừa chiêm niệm, vừa chiêm ngắm cảnh vật, tận hưởng bầu khí của cuộc hành hương, thì bạn ấy hầu như luôn bận rộn với chiếc máy quay trên tay.

Sau nhiều lần phân vân, cuối cùng tôi quyết định đến gần để hỏi thăm. Tôi nhẹ nhàng chia sẻ rằng có lẽ bạn nên tạm gác chiếc máy quay xuống để có thể sống trọn vẹn hơn với giây phút hiện tại. Sau cuộc trò chuyện, tôi thấy vui và an lòng vì bạn ấy đã đón nhận lời góp ý một cách cởi mở, nhã nhặn và sẵn sàng lắng nghe. Đặc biệt hơn nữa, là những gì bạn chia sẻ cho tôi nghe

Bạn quay lại tất cả không phải vì sở thích hay để lưu giữ cho riêng mình, nhưng để làm quà cho người anh trai đã bị tai nạn giao thông và phải nằm liệt giường hơn mười năm nay. Qua những đoạn phim ấy, hai anh em như vẫn cùng nhau bước đi trên từng nẻo đường hành hương. Nhờ công nghệ, người anh có thể nhìn thấy những gì em mình đang thấy, nghe những âm thanh em mình đang nghe, và thậm chí cảm nhận được hương vị của những món ăn mà em mình đang thưởng thức.

Câu chuyện khiến tôi lặng người.

Điều làm tôi xúc động không chỉ là tình thương của hai anh em, mà còn là cách Thiên Chúa mở ra cuộc gặp gỡ ấy qua những hành động rất nhỏ mà cả hai chúng tôi đã can đảm thực hiện.

Nếu hôm đó tôi vì ngại ngùng mà bỏ qua lời thôi thúc trong lòng, hẳn đã không có cuộc trò chuyện ấy. Nếu tôi chỉ nhìn thấy một người mãi mê quay phim như bao người khác, có lẽ tôi cũng sẽ đánh mất cơ hội bước vào thế giới nội tâm của bạn và chạm đến một tình yêu đang âm thầm được sống mỗi ngày.

Thật ra, những khoảnh khắc đẹp đẽ và diệu kỳ như thế luôn hiện hữu quanh ta. Điều còn thiếu không phải là chúng không có, nhưng là chúng ta có đủ can đảm để lắng nghe và đủ tin tưởng để bước theo những thôi thúc ấy hay không.

Cũng như khả năng nắm, chạm hay rơi lệ vốn là điều rất tự nhiên của con người, thì những thôi thúc mời gọi ta đến với một ai đó, lắng nghe một câu chuyện hay mở lòng trước một cuộc gặp gỡ cũng là điều rất bình thường vì rất con người. Thách thức thực sự không nằm ở việc những thôi thúc ấy có xuất hiện hay không, mà ở chỗ ta có chọn lắng nghe, tôn trọng và đủ tự do để đáp lại chúng hay không. Điều ấy cũng đúng trong đời sống cộng đoàn.

Như mọi cộng đồng nhân loại, gia đình DH-CLC của chúng ta luôn có những hồng ân đáng để tạ ơn, nhưng cũng không thiếu những khác biệt, căng thẳng và tổn thương đã và đang nảy sinh giữa các thành viên. Xét dưới góc độ xã hội, đó là điều hết sức bình thường. Thế nhưng, điều đáng tiếc là nhiều khi chúng ta lại không biết làm cho chính những điều bình thường ấy trở nên sống động.

Một mặt, chúng ta thường trốn sau câu nói: "Không có gì đâu." Mặt khác, chúng ta che đậy những giằng co và tổn thương bằng những lời lẽ hoa mỹ hay những câu nói đạo đức. Thực chất, đó chỉ là cách âm thầm chôn vùi cảm xúc thật của mình trong sự cô lập và thất vọng, hoặc quay về "vùng an toàn" của những tiếng nói quen thuộc, của những người bạn luôn nghĩ giống mình và đồng ý với mình.

Để rồi, chúng ta bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ và trải nghiệm ân sủng trong những không gian mới, những bờ bến lạ đang hiện diện ngay giữa những điều bình dị của cuộc sống. Và như thế, chúng ta đánh mất cơ hội khám phá ân sủng ngay trong những điều rất đời thường của đời sống cá nhân và cộng đoàn đang xung quanh ta.

... Ít lâu sau chuyến hành hương ấy, trong một khóa tĩnh tâm về Hiến pháp Dòng mà tôi hướng dẫn, dựa trên kinh nghiệm của thánh I-nhã, tôi gợi ý một thầy tập sinh đi dạo dưới bầu trời đêm để chiêm ngắm các vì sao.

Thật trớ trêu, đêm hôm ấy bầu trời tối đen như mực. Không một vì sao. Bóng đêm chỉ là bóng đêm.

Buồn bã và thất vọng, thầy quay bước trở về phòng thì lại bị một con muỗi đốt. Thầm than cho sự kém may mắn của mình, thầy cúi xuống định đập thật mạnh để trút nỗi bức dọc.

Chính lúc cúi xuống ấy, mắt thầy chợt bắt gặp một đàn đom đóm đang đua nhau tỏa sáng. Cả một "bầu trời sao" như được trải dài ngay trước mắt, lặng lẽ đợi chờ và mời gọi thầy bước vào.

Chú muỗi nhỏ bé, đàn đom đóm mong manh — những điều ta vẫn cho là quá đời thường — lại trở thành những vì sao dẫn đường đưa thầy đến với vẻ đẹp diệu kỳ của ân sủng.

Có lẽ phần lớn thời gian, Thiên Chúa vẫn âm thầm đi ngang qua cuộc đời chúng ta dưới dáng vẻ của những điều rất bình thường. Điều còn lại chỉ là: chúng ta có đủ tự do để đón lấy, đủ can đảm để bước theo, hay đôi khi biết nhìn xuống chung quanh để thấy Chúa đang sống và đang động nơi những điều bình thường ấy.

MAKING THE ORDINARY COME ALIVE

*Do not ask your children
to strive for extraordinary lives.
Such striving may seem admirable,
but it is the way of foolishness.
Help them instead to find the wonder
and the marvel of an ordinary life.
Show them the joy of tasting
tomatoes, apples and pears.
Show them how to cry
when pets and people die.
Show them the infinite pleasure
in the touch of a hand.
And make the ordinary come alive for them.
The extraordinary will take care of itself.*

Tao Te Ching

On a recent pilgrimage, I noticed one of our pilgrims was constantly recording on our walks. After a few days, I finally approached her privately both to understand the reason why she was recording and to invite her to consider putting the camcorder down to be fully present in the moment. To my surprise, she graciously received my inquiry and was open to talking about why she was recording. I was astonished by her response.

She had been recording the entire journey for her brother, who had been bedridden for more than ten years after a car accident. Through her camera, he could see what she saw, hear what she heard, and in some way “walk” alongside her. In a way, sister and brother had been walking together for the whole pilgrimage. Through the gifts of technology, her brother could see what she saw and eavesdrop on what she heard, and partake in what she was tasting.

What I learned from our conversation moved my heart. True grace lay in the small steps that we both dared to take, opening the door to such an exchange. Had I ignored or overlooked the tiny whisper or the quiet tug in my heart out of fear, the opportunity to engage and to get to know her better would not have occurred. Or if I had simply assumed or taken for granted that her taking pictures or recording was just something people do nowadays, such an occasion for such a grace-filled interaction and encounter would have been lost. These invitations of grace exist all around us. Like the ability to taste, to touch, and to cry are innate, those tiny voices or quiet tugs are quite ordinary. Whether or not we opt to listen, to take them seriously, and to do something about it remains the true challenge.

As in any community, most if not all of us are fully aware of the gifts and graces as well as difficulties and tensions among various members, groups, and regions in our DH-CLC family. These dynamics are normal, ordinary even. However, most often, we fail to make them alive both as individuals or as a community. Sometimes we pretend that “there is no problem” or we cover tensions with flowery or pious language. Or we retreat into familiar circles of friends or quietly bury discomfort in isolation. In doing so, we miss the grace present in the ordinary gift of being human, together.

Extraordinary moments are not manufactured; they emerge when we learn to be present with what is already here. The wisdom of the Tao Te Ching invites us into a gentler way of seeing: that the ordinary, tasting tomatoes, crying over loss, feeling the warmth of a hand, is already threaded with grace.

During a recent Constitutions Retreat which I directed following the pilgrimage, I invited one of my directees to seek the gift of consolation by looking up to the moon and the stars. To his disappointment, the night was pitch black. Neither the moon nor the stars were to be found. As he walked back into the building, a mosquito bit him. As he looked down tending to the bite, he saw a magnificent field of glowing fireflies. That night, he did not see any stars. Instead, he felt as if he were walking among the stars through the dance of fireflies. The extraordinary showed up in the gifts of mosquitoes and fireflies. When we learn to lower our gaze, the grace of the ordinary comes alive.

The extraordinary is not something we chase. It is something that reveals itself when we dare to attend to the ordinary: the whisper in the heart, the tension in community, the glow of fireflies in the dark. When we walk the gentler way of being present to what is already here.

Hung Pham, S.J.

HỌP MẶT VÙNG 2026

The Theme

The common Theme “Caring for the Church” for the Họp Mặt Vùng 2026 was discerned and recommended by the DH-CLC National Formation Team. “Caring for the Church” is an invitation from God for us to care not only for our own local and regional DHCLC communities with unique challenges and aspirations but also open wide our hearts and broaden our concerns for the national CLC community and the Church.

The Logo

The logo was derived from the Theme and designed by Vùng Canada.

July 31-Aug. 2

Sept. 18 - 20

Sept. 5 - 7

Sept. 4 - 6

Logo là hình ảnh của một cộng đoàn cùng nhau ôm lấy, nâng đỡ và “Giương cao Thánh Giá, đặt Chúa Ki-tô làm đầu” để con thuyền đức tin tiếp tục ra khơi trong niềm hy vọng, giữa thế giới hôm nay để “Phục Vụ Giáo Hội”.

(The Logo represents a community embracing, supporting, and “Lifting high the Holy Cross, placing Christ at the head,” so that the boat of faith may continue to sail forward in hope amidst today’s world, “Caring for the Church.”)

Bốn nhân vật không đứng tách rời mà hòa quyện vào nhau, tạo nên một đường cong vút cao nâng đỡ Thánh Giá. Cũng là hình ảnh của bốn Vùng trong gia đình Đồng Hành: Canada, Đông Bắc, Trung Tây, Tây Nam. Hình ảnh này tạo thành một cánh buồm căng gió.

(The four figures do not stand apart but blend together, creating a soaring upward curve that supports the Holy Cross. It is also an image of the Đồng Hành family across its four regions: Canada, the Northeast, the Midwest, and the Southwest. This intertwining forms the image of a sail catching the wind.)

LED BY THE HOLY SPIRIT

When Ban Phục Vụ Đồng-Hành gathered the National Formation Team (NFT) last year with the mandate to work on the general framework of formation for groups and members, the challenge was how we were going to work as a team in the spirit of collaboration and unity of heart and mind. It has been an amazing year as I reflected on how the Holy Spirit guided us through communal discernment to come up with the theme of the Regional Gatherings of Becoming Beacons of Hope in 2025 and of Caring for the Church in 2026. As I reflect on the experience, there are a few highlights of the process that we have gone through:

- **Prayer:** Each of us was asked to reflect and pray while contemplating our Đồng Hành community (national, regional, local) to see where God is guiding and leading us. What are the needs (urgent, ongoing) of the community? At this beginning step, we pray to see our community with God's eyes.
- **Listening:** When we come together, we share the fruit of our prayer, any Scripture verses or images that came up in prayer. We often come into meetings with no other agenda except to listen to each other. But the Holy Spirit surprises us many times by stirring our hearts to move us to consensus and consolation, simply because we make space for Him by listening. God was forming us and speaking to us in these sessions. I realize that since listening is an important part of communal discernment, what was most helpful to me coming into the meeting was to empty my mind and heart so that I could listen without hindrance.
- **Learning to be led:** As we begin to work more closely together as a team, I am invited to ponder whether I allow myself to be led by the Holy Spirit, and not by my own agenda. The image of "stretching out my hands" (John 21:18) to allow the Holy Spirit to lead me seems daunting yet liberating at the same time. I need not worry about what will happen; I just need to follow Christ and his urgings.
- **Trust and surrender:** Through the discernment process, our team learns to trust in God and His timing. In the end, no matter what the outcome, we know God continues to be with our community and us to provide the necessary grace for us to follow through. It seems redundant, but really, "In God we trust."

Kim-Anh Vu
National Formation Team

LỚN LÊN TRONG TÌNH YÊU

Ở cuối Linh Thao, Thánh I-Nhã khuyên chúng ta sống “*Chiêm Niệm để Lớn Lên Trong Tình Yêu*”. Thánh Têrêsa Avila dạy cách “lớn lên” và thánh Peter Faber làm gương cho lối sống này.

* * * * *

1. Thánh I-nhã mời gọi chúng ta “lớn lên” trong tình yêu

Trong Linh Thao, đề tài cầu nguyện sau cùng (LT 230) *Contemplación para Alcanzar Amor* đã được cha David Fleming dịch là: “*Chiêm niệm cách Thiên Chúa yêu thương để chúng ta có thể được ơn yêu thương như vậy.*” (Contemplation on the Ways that God loves so that we might be graced to love similarly).

Trong tiếng Việt tựa đề này là “*Chiêm Niệm để lớn lên trong tình yêu.*”

“Lớn lên” nghĩa là chúng ta đã có tình yêu rồi, nay cần làm cho tình yêu của chúng ta trở nên hoàn hảo hơn giống cách yêu thương của Thiên Chúa.

2. Thánh Têrêsa Avila chỉ dẫn cách “lớn lên” trong tình yêu

Để có thể hiểu rõ hơn sự khác biệt giữa cách Thiên Chúa yêu thương với cách của chúng ta, có lẽ thánh Têrêsa Avila cho ta một câu trả lời rõ ràng và đơn sơ nhất. Ngài viết trong cuốn *Đường Hoàn Thiện* (DHT):

“*Có hai cách yêu thương: một là cách thiêng liêng hoàn toàn, không pha trộn cảm tình về xác thịt, hoặc tác động đến những cảm xúc tự nhiên của chúng ta để có thể làm mất sự trong sạch của đức ấy. Cách thứ hai cũng là thiêng liêng nhưng còn có pha lẫn chút cảm tình và yếu đuối của con người, hoặc có thể gọi là tình yêu tốt lành. Tình yêu này xem ra là chính đáng, chẳng hạn như tình yêu dành cho người thân và bạn hữu.*” (DHT 4,12)

Cách yêu thương thứ nhất

Thánh Têrêsa Avila viết thêm về cách yêu thương thứ nhất, đó là “*cách hoàn toàn thiêng liêng không pha trộn chút đam mê nào, vì hễ có đam mê, thì tất cả sự hòa điệu trở thành xáo trộn*” (DHT 4,13).

Một tình yêu thiêng liêng đích thực tìm kiếm lợi ích toàn diện cho người khác — yêu vì chính người được yêu chứ không phải vì lợi ích của mình. Đó là “*một tình yêu hoàn toàn vô vị lợi; tất cả hy vọng, tất cả ước muốn là thấy linh hồn mình yêu được giàu của thiêng liêng trên trời. Đây mới là tình yêu chân chính, chứ không phải những cách yêu thương lộn xộn ở đời này*” (DHT 7.1).

Đó là tình yêu không tìm kiếm điều gì phục vụ bản thân mình, nhưng lại tha thiết quan tâm đến lợi ích của người mình yêu. Chúng ta phải yêu người khác mà ít bận tâm đến việc mình có được yêu lại hay không (DHT 6.5–7).

LỚN LÊN TRONG TÌNH YÊU

Đó là tình yêu không tìm kiếm điều gì phục vụ bản thân mình, nhưng lại tha thiết quan tâm đến lợi ích của người mình yêu. Chúng ta phải yêu người khác mà ít bận tâm đến việc mình có được yêu lại hay không (ĐHT 6.5–7).

Tình yêu chân thật hoàn toàn không phải là thứ yêu thương mơ hồ hay tình yêu trên mây. Nó được sống trong những hoàn cảnh đơn sơ, nhỏ bé và cụ thể, dựa trên một thái độ “*thiên về cho hơn là nhận*” (ĐHT 6.7). Đó là tình yêu đầy cảm thông đối với những yếu đuối và lỗi lầm của người khác (ĐHT 7.5–6) vì người tội lỗi thì khó thương vì tội lỗi của họ làm chúng ta bị tổn thương.

Tình yêu thiêng liêng này bỏ qua lỗi lầm của người khác, cầu nguyện cho họ, và cố gắng nêu gương tốt (ĐHT 7.7). Những người yêu theo cách ấy gạt bỏ lợi ích riêng vì người khác (ĐHT 7.8), thể hiện qua việc tìm cách giảm nhẹ công việc cho người khác và vui mừng trước các nhân đức của người mình yêu (ĐHT 7.9).

Tóm lại, người có thể yêu theo cách này đang “*noi gương tình yêu mà Đấng Yêu Dấu là Đức Giêsu đã dành cho chúng ta*” (ĐHT 7.4).

Đó là một “*tình yêu hoàn hảo*,” trong đó “*mọi sự đều được thực hiện với ý hướng tinh tuyền*” (ĐHT 7.7).

Tình yêu thiêng liêng ấy rập theo khuôn mẫu của tình yêu Chúa Giêsu, Đấng yêu thương đầy lòng nhân hậu đối với chúng ta. Những ai có tình yêu ấy được lợi nhiều lắm, vì họ ôm ấp chấp nhận mọi đau khổ, và rồi các người khác, không vất vả gì, cũng nhờ đó mà được lợi. Cả những bạn hữu của họ cũng được lợi nhiều nữa (ĐHT 7,4).

Về cách yêu thương thứ hai

Hoặc là tình yêu tự nhiên, thánh Têrêsa Avila nói: “*Loại kia là tình yêu thiêng liêng pha lẫn cảm xúc và sự yếu đuối của chúng ta (sensual love)... như tình yêu dành cho gia đình, họ hàng và bạn hữu.*”

Ta có thể gọi loại tình yêu thiêng liêng nhưng có pha trộn này là tình yêu rất tự nhiên. Nó không xấu, nhưng chưa hoàn thiện.

Thật vậy, Têrêsa nói rằng bản thân của loại thứ hai là tốt, nhưng rất dễ bị méo mó và có thể dẫn ta đến sự lệ thuộc vào nó, làm cho chúng ta mất tự do nội tâm; nó có thể trở thành chướng ngại cho một tình yêu trọn vẹn hơn và cản trở sự cầu nguyện.

Tự nhiên chúng ta có xu hướng yêu gia đình, bạn bè và những người tốt với mình. Chúng ta cảm thấy bị thu hút và dễ có thiện cảm với những người hấp dẫn ta theo cách nào đó (ĐHT 4.7; 6.4). Điều này không sai.

LỚN LÊN TRONG TÌNH YÊU

Điều Têrêsa lo ngại nơi thứ tình yêu tự nhiên này là — nếu không có một cái nhìn thiêng liêng sâu xa và rộng lớn hơn về bản thân, người khác, cũng như mục đích của đời sống — tình yêu ấy rất dễ trở nên quy ngã, méo mó và thậm chí mang tính nô lệ.

Những mối tương quan gia đình và bạn hữu tự nhiên rất dễ lệch hướng hoặc sa sút theo chiều hướng không lành mạnh. Những cuộc trò chuyện, theo bà nhận xét, rất dễ biến thành chuyện ngồi lê đôi mách và những đề tài thể tục không mang lại lợi ích thực sự cho ai.

Thay vì giúp người thân bước sâu hơn vào đời sống Kitô hữu, ta sẽ chỉ củng cố nơi họ lối sống thể tục đầy lệch lạc.

Bí quyết để vượt lên trên loại tình yêu thứ hai này theo thánh Têrêsa là sự cầu nguyện: *“Đối với tôi, dường như những người được Thiên Chúa ban cho sự hiểu biết rõ ràng và sâu sắc thì yêu mến theo một cách rất khác... và Chúa dạy cho bất cứ ai muốn được Người dạy trong cầu nguyện...”* (DHT 6,3).

Đó chính là tình yêu thiêng liêng mà tôi mong ước tất cả chúng ta có được. Dù lúc khởi đầu tình yêu ấy chưa được hoàn hảo, nhưng Chúa sẽ dần dần làm cho nó nên trọn vẹn (DHT 7,5).

Đây có lẽ là điều thánh I-nhã mời gọi chúng ta trong bài cầu nguyện cuối cùng trong Linh Thao: sống chiêm niệm để có thể lớn lên trong tình yêu để yêu mến trọn vẹn theo cách của Thiên Chúa.

3. Thánh Peter Faber là gương mẫu cho cách sống “lớn lên” trong tình yêu

Thánh Peter Faber là một trong ba người cột trụ sáng lập dòng Tên, cùng với thánh I-Nhã và thánh Phanxicô Xavier. Thánh Peter Faber là gương mẫu điển hình cho loại tình yêu thiêng liêng hoàn hảo.

Thánh I-Nhã luôn tin tưởng giao phó cho Peter Faber những sứ mệnh quan trọng vì Peter Faber có khả năng chinh phục bằng sự tốt lành và lòng nhân từ của ngài chứ không dùng khả năng tranh luận. Thánh I-Nhã cho rằng Peter Faber là người linh hướng bậc nhất.

Đây là một vài kinh nghiệm giúp ta học cách yêu thương hoàn hảo của Peter Faber.

• Kiên nhẫn với tha nhân.

Có lần, Faber đã chờ một thanh niên suốt sáu giờ đồng hồ để gặp theo một cuộc hẹn. Ngài bắt đầu cảm thấy rất bức bối, vì người ấy đã lỡ hẹn hai lần trước đó. Faber cảm thấy mình bị coi thường; thời giờ quý báu của ngài đang bị lãng phí. Nhưng rồi ngài gặp Chúa trong cầu nguyện và vui vẻ tiếp nhận người thanh niên đó.

Thay vì muốn người khác phải theo ý mình, Faber thực hiện lời Chúa Kitô dạy: *“Ta muốn lòng nhân từ chứ không cần của tế lễ”* (Mt 12,7).

LỚN LÊN TRONG TÌNH YÊU

· **Khiêm nhường.**

Một lần khác, Faber cảm thấy khó chịu với công việc mình đang làm trong gia đình của một vị quý tộc. Phần lớn thời gian của ngài là dành cho các đầy tớ và trẻ em; ngài nghĩ mình đáng lẽ phải làm những việc “quan trọng” hơn. Nhưng rồi Faber nhận ra sự kiêu ngạo ẩn chứa trong thái độ ấy. Ngài hiểu rằng việc giải tội cho những người đầy tớ cũng quan trọng không kém việc hướng dẫn thiêng liêng cho các vị có quyền thế. Từ đó, ngài quyết định rằng nếu phải dành trọn phần đời còn lại để sống giữa những người bé mọn, ngài cũng hoàn toàn mãn nguyện.

· **Luôn tìm sự tốt lành nơi người khác.**

Peter Faber không muốn đối xử với người khác bằng lễ luật và nguyên tắc. Thay vì chăm chú đến lỗi lầm của người khác, Faber luôn cố gắng khám phá điều tốt đẹp nơi họ. Thay vì suy nghĩ mãi về tội lỗi của ai đó, ngài đem những nhân đức của họ dâng lên Thiên Chúa trong lời cầu nguyện. Ngài tin rằng trong mỗi linh hồn đều có dấu vết của ân sủng Thiên Chúa.

· **Yêu thương người Tin Lành.**

Khi các giáo phái Tin Lành bành trướng mạnh, gây nhiều đổ vỡ, Peter Faber không phản kháng, không đối đầu chống cự, nhưng ngài chú tâm vào việc cải tổ, chỉnh đốn lại Giáo Hội và các tu sĩ. Ngài viết: *“Nếu chúng ta muốn thực sự giúp ích cho những người đối lập với mình, chúng ta phải hết sức cẩn thận để nhìn họ bằng tình yêu, và phải loại bỏ khỏi tâm hồn mình mọi ý nghĩ có thể làm suy giảm tình yêu và lòng kính trọng dành cho họ.”*

· **Yêu thương qua việc đối thoại thiêng liêng.**

Faber nổi tiếng với điều mà các tu sĩ Dòng Tên sau này gọi là “đối thoại thiêng liêng” (*spiritual conversation*). Thay vì lập tức sửa lỗi người khác, ngài thường chăm chú lắng nghe; đặt những câu hỏi đầy suy tư; khám phá điều Thiên Chúa đang thực hiện trong cuộc đời họ; giúp họ nhận ra Thiên Chúa trong lòng. Sau những cuộc trò chuyện ấy, người ta thường cảm thấy mình được thấu hiểu hơn là bị xét đoán. Lòng bác ái của Faber đã mở ra những cánh cửa mà các cuộc tranh luận không bao giờ mở được.

Nếu cần nói để giúp sửa đổi thì khôn khéo nhẹ nhàng đến nỗi người khác cảm thấy vui. Khi cảm thấy không vừa ý về chuyện gì, ngài sẽ lặng thinh không nói một lời. Nhưng đợi cho đến khi cảm thấy lòng bình an, đầy cảm thông.

Qua những cách bộc lộ tình yêu đó, thánh Peter Faber là một mẫu gương cho các Kitô hữu ngày nay. Thay vì tìm cách chinh phục người khác bằng những lập luận sắc bén hay sự đối đầu tranh cãi quyết liệt, Faber luôn cố gắng trước hết hiểu họ, cầu nguyện cho họ và yêu thương họ. Trong cuộc đời ngài, đức ái không chỉ là một nhân đức đáng ngưỡng mộ, nhưng còn là phương thế căn bản để thi hành sứ mạng tông đồ.

Suy Tư và chia sẻ

- Cách phân biệt hai loại tình yêu thiêng liêng và tình yêu tự nhiên của Thánh Têrêsa Avila giúp tôi thế nào?
- Tôi học được điều gì nơi thánh Peter Faber để “lớn lên” trong tình yêu và sống yêu thương nơi gia đình và cộng đoàn?

VÙNG TÂY NAM

Cùng Mẹ Tiến Bước

Đại Hội Thánh Mẫu Giáo Phận Orange kỳ 5 vừa diễn ra rất long trọng từ ngày 9 đến ngày 11 tháng Bảy, 2026 tại Linh đài Đức Mẹ La Vang trong khuôn viên nhà thờ Chính Tòa Chúa Kitô (Christ Cathedral) với chủ đề “Cùng Mẹ Tiến Bước”. Năm nay cũng rất đặc biệt là năm kỷ niệm 50 năm thành lập Giáo Phận Orange (1976-2026). Vì thế, con số giáo dân tham dự lên đến hơn 12,000, ngoài sức tưởng tượng của ban tổ chức. Đại hội quy tụ năm vị Giám mục: Đức cha Kevin Vann, Đức cha phụ tá Tôma Nguyễn Thái Thành, Đức cha phụ tá Timonty Fryer, Đức cha Phêrô Nguyễn Văn Khảm (đến từ Việt Nam), Đức cha phụ tá Bùi Đại (đến từ Phoenix, AZ), cùng sự đồng hành thuyết giảng trong các buổi hội thảo chuyên đề của bốn linh mục giảng phòng: Cha Matthêu Nguyễn Khắc Hy, cha Gioan Baotixita Phương Đình Toại, cha Bartôlômêô Phạm Đức Thịnh và cha Phêrô Nguyễn Huy Bảo.

Cũng như những năm trước, Đồng Hành Tây Nam (ĐHTN) được mời góp tay vào Đại Hội Thánh Mẫu bằng cách nấu ăn cho các khách quý (VIP) như các giám mục, các linh mục, tu sĩ nam nữ, thầy Sáu vĩnh viễn và phu nhân. Con số khách ngày càng gia tăng. Năm đầu khi ĐHTN nấu ăn, con số chỉ là 75 người. Năm nay đã lên tới 200 người, thêm nhà bếp khoảng 30. Nhớ lại những ngày đầu của những năm trước khi ĐHTN bắt đầu giúp nấu ăn tại Đại hội, Giáo phận Orange hầu như chưa biết ĐHTN là ai và từ đâu tới. Thế nhưng, qua 3 năm âm thầm đóng góp và phục vụ hết mình, khuôn mặt của ĐHTN giờ đây đã được biết đến rõ nét hơn rất nhiều. Nhờ sự tin yêu ấy, cộng đoàn chúng ta đã nhận được nhiều sự ưu đãi từ Giáo phận khi cần mượn phòng ốc để tổ chức các dịp lễ Tết. Đặc biệt, trong dịp HMV sắp tới, Đức Cha phụ tá Tôma Nguyễn Thái Thành sẽ đích thân đến dâng Thánh Lễ vào ngày Chúa Nhật.

Ban nhà bếp là các anh chị em từ các nhóm khắp nơi quy tụ về. Thực đơn gồm có các món cơm gia đình rất đơn sơ: Bún chả Cá Mẹ La Vang (thay vì chả cá Thăng Long), Cơm Cá Hồi Kho Tộ Nguồn Bình An, Bò Lức Lắc Hội Ngộ La Vang, Cơm Gà Mẫu Tâm (thay vì cơm gà Hải Nam), Xôi Mẹ Hoan Ca, v.v.. Các cha chia sẻ rằng khách đến phòng ăn ai cũng khen không chỉ vì món ăn ngon, mà còn vì sự chu đáo, tận tình của nhóm mình. Từ từng cái chén, đôi đũa sạch, ly nước mát, món ăn chất lượng cho đến lời chào hỏi ân cần ngay từ lúc bước vào. Ai ai cũng cảm nhận được tình thương ấm áp qua những việc làm tận tụy ấy. Điều quý giá nhất là họ đã nhìn thấy Chúa hiện diện trong mỗi anh chị em chúng ta.

Thật vui vì chúng ta đã có thêm nhiều kỷ niệm đẹp bên nhau. Đến hôm nay, dù Đại hội đã bế mạc nhưng trong group chat vẫn nhắn tin liên hồi. Mọi người gửi hình cho nhau xem, nhắc lại lúc vo gạo, thái thịt, nhặt rau, luộc bún, pha nước mắm... cả những giây phút "dầu sôi lửa bỏng" trong bếp, nhưng trên môi ai nấy đều nở nụ cười thật tươi dù mồ hôi còn lấm tấm trên trán. Sau mấy ngày làm việc tuy thấm mệt, nhưng bạn nào cũng hứa hẹn năm sau sẽ tiếp tục trở lại. Cái mệt thể xác chỉ cần ngủ một đêm là biến mất, nhưng những kỷ niệm, câu chuyện và tiếng cười thì sẽ còn vang vọng mãi trong tim mỗi người.

Tạ ơn Chúa và Đức Mẹ La Vang đã cho cộng đoàn chúng con cơ hội được đồng hành, phục vụ và tôn vinh Mẹ, học cách sống khiêm nhường và sống Xin Vâng như chủ đề của năm nay là Cùng Mẹ Tiến Bước trên đường đời. Mong rằng qua những công việc chung này, Đồng Hành Tây Nam sẽ ngày càng lớn mạnh trong tình đoàn kết và luôn được sống trong ơn nghĩa Chúa.

Nhà Bếp

VÙNG TÂY NAM

VÙNG TÂY NAM | NORTH STAR

North Star and the Camino de Santiago

The Camino de Santiago (Way of St. James) is a historic network of Spanish pilgrimage routes ending in Galicia at the **Cathedral of Santiago de Compostela**, the traditional burial site of the biblical Apostle James. Since the early ninth century, pilgrims have walked these paths for spiritual healing. Today, more than 530,000 travelers tread the trails each year, seeking faith, adventure, or personal reflection.

The Rhythm of the Camino: What Life is Like on the Way

The Camino de Santiago is much more than a long-distance hike; it is a profound shift in how you experience daily life. Stepping onto the trail strips away the complexities of the modern world, replacing them with a beautiful, meaningful simplicity.

The Physical and Natural Connection

- **The Meditative Pace of Walking:** Life on the Camino is anchored by **daily physical activity**. Your primary job each day is simply to walk. This repetitive, rhythmic movement gets you out of your head, grounds you in your physical body, and sets a natural, unhurried pace for your day.
- **Immersed in the Elements:** You are constantly in **contact with nature and sunlight**. Spending hours outdoors every day—feeling the morning chill, the midday sun, and the wind—reconnects you to the earth and provides a steady dose of vitality.

A Community of Kindred Spirits

- **The Pilgrim Family:** The trail fosters incredibly **kind and supportive connections with others**. Because everyone is sharing the same journey, there is an immediate, positive assumption about your fellow pilgrims.

VÙNG TÂY NAM | NORTH STAR

MỘT HÀNH TRÌNH CỦA NHỮNG BẤT NGỜ

Gia đình Liêm, Anh-Vinh và Khang vừa xong 1 hành trình lái xe đi nhiều nơi trong 10 ngày thật thú vị vì đầy bất ngờ. Bắt đầu từ Virginia lái xe đi Chicago, rồi qua Brockton và Worcester, MA, sau đó, cùng với cha Hùng lái xe đi Montreal, Canada, rồi trở lại Brockton và trở về lại VA.

Trước khi đi thì mới biết weekend phái đoàn VA qua thăm các nhóm ở Massachusetts (MA) thì các anh chị đều bận cho 2 khóa tĩnh tâm: 1 khóa tĩnh tâm cho người lớn và khóa tĩnh tâm Seed cho các em trẻ và gia đình. Tưởng là sẽ không gặp được ai trong nhóm gia đình Thánh Tâm và các em young adults của MA, nhưng thật bất ngờ, gia đình Liêm-Anh Vinh-Khang được mời đến chung vui với Seed retreat chiều tối thứ Bảy. Thật là vui vì đây là lần đầu tiên Anh Vinh được tham dự Seed retreat, Khang thì rất vui vì được gặp bao nhiêu là bạn trẻ và những khuôn mặt quen thuộc.

Tĩnh tâm của Seed tại Boston, MA

MỘT HÀNH TRÌNH CỦA NHỮNG BẤT NGỜ

Thêm 1 bất ngờ khác là tối thứ Hai sau đó, các anh chị nhóm GĐTT, mặc dù sau khi xong 2 khóa tĩnh tâm cần được nghỉ ngơi nhưng đã sắp xếp thì giờ quý báu, ngay sau khi đi làm về, tối thứ Hai sau đó, đến nhà thầy Quý-Dung chung vui ăn tối với nhau, với cha Hùng, vừa mới bay tới, và gia đình tại này. Ngay sau khi ăn tối xong và trước buổi họp nhóm thì lại mất điện, bóng tối làm chủ không gian lúc đó. Tuy nhiên, mọi người vẫn vui vẻ họp với nhau trong bóng tối dưới ánh đèn đủ sáng để nhìn thấy mặt nhau. Thật là quý những “holy moment” được cầu nguyện chung với nhau, được chia sẻ và nhận định chung với nhau bao vấn đề xây dựng cho vùng Đông Bắc ngay trong không gian không đủ ánh sáng nhưng có Chúa hiện diện. Tuy đã trễ và một số anh chị đã về trước, các anh chị còn lại có chụp chung với nhau mấy tấm hình kỷ niệm.

Nhóm Gia đình Thánh Gia tại nhà thầy Quý-Dung, Shrewsbure, MA

Khi phái đoàn đến Montreal, Canada, lại thêm một bất ngờ nữa: nhóm Toronto có khóa tĩnh tâm với cha Nguyễn Cao Siêu và sau đó cha giúp thêm một khóa tĩnh tâm ở Montreal, Canada. Anh Vinh tự nghĩ, vì được ở nhà anh Hảo và Bảo Điền, ít ra cũng thăm được anh Hảo-Bảo Điền và gia đình. Nhưng từ bất ngờ này đi đến bất ngờ khác, anh Vinh không ngờ có thể gặp được rất nhiều anh chị nhóm Tim, nhóm Spa và anh chị điều hợp viên và thao viên của Linh Thao Trong Cuộc Sống (LTTCS). Có chị vừa đi xa về, lấy xe bus đến Montréal mất 2 tiếng, có những anh chị đã lâu lắm rồi mà nay được gặp lại, hội họp tới khuya mà chưa muốn về, và phải chia ra gặp nhau trong 2 tối liên tiếp. Thật đúng như một câu trong Thánh Vịnh 125:

“Việc Chúa làm cho ta ôi thực vĩ đại. Ta thấy mình chan chứa một niềm vui”

MỘT HÀNH TRÌNH CỦA 'NHỮNG BẤT NGỜ'

Họp mặt với các anh chị trong các nhóm Tim, Spa và LTTCS-nhà anh Hào-Bảo Điền-tối thứ Tư

Họp mặt với các anh chị ở Montreal-nhà anh Hào-Bảo Điền-tối thứ Năm

Thêm vào đó, phái đoàn có dịp đến thăm 2 anh chị đang gặp thử thách về sức khỏe: thầy Văn ở Boston và chị Oanh tại Montreal. Xin cộng đoàn tiếp tục cầu nguyện cho thầy Văn, chị Oanh và gia đình của họ.

MỘT HÀNH TRÌNH CỦA NHỮNG BẤT NGỜ

Thăm thầy Văn và gia đình trong nhóm Gia Đình Thánh Tâm tại Boston, MA

Thăm chị Oanh và gia đình trong nhóm Tim tại Montreal, Canada

Về lại nhà được mấy ngày nay, sau những phút hồi tâm, những khi nhìn lại những tấm hình chung đầy kỷ niệm, Anh Vinh nhớ đến các anh chị thật nhiều. Anh Vinh cảm nghiệm được như thế nào là cho nhau tình Chúa và tình người. Xin cảm tạ Chúa và xin cảm ơn nhau.

MỘT HÀNH TRÌNH CỦA NHỮNG BẤT NGỜ

Nhìn lại cả 1 hành trình lái xe hơn 3000 miles với bao bất ngờ để thấm thía kinh nghiệm “Thiên Chúa của những bất ngờ.” Thật là tuyệt vời để nhận ra “Thiên Chúa phá vỡ những dự phóng của con người để mở ra một chiều sâu mới của ân sủng.” “Thiên Chúa hành động vượt quá dự tính của con người, nhưng luôn theo một logic nội tại của tình yêu.”

Anh Vinh xin kết thúc với kinh “Dâng Hiến” hay “Xin hãy nhận lấy” của thánh Y-Nhã:

*Lạy Chúa, xin nhận lấy trọn cả tự do,
trí nhớ, trí hiểu, và trọn cả ý muốn của con,
cùng hết thảy những gì con có, và những gì thuộc về con.
Mọi sự ấy, Chúa đã ban cho con, lạy Chúa, nay con xin dâng lại cho Chúa.
Tất cả là của Chúa, xin Chúa sử dụng hoàn toàn theo ý Chúa.
Chỉ xin ban cho con lòng mến Chúa và ân sủng.
Được như thế, con hoàn toàn mãn nguyện. Amen.*

Nguyễn Anh Vinh

Nhóm Chestnuts, VA

VÙNG ĐÔNG BẮC GIA ĐÌNH THÁNH TÂM

Tâm tình tri ân nhân ngày mừng kính Thánh Tổ I-nhã Loyola

Kính chào đại gia đình Đồng Hành thân thương,

Nhân ngày mừng kính Thánh I-nhã Loyola, Đấng sáng lập Dòng Tên và là người cha thiêng liêng đã để lại cho Giáo Hội một linh đạo thật quý giá, mà chúng con lại được diễm phúc mời gọi để sống trong ơn gọi linh đạo I-nhã. Khi nhìn về hành trình đã qua, chúng con nhận ra biết bao dấu chân yêu thương của Thiên Chúa đã in đậm trong cuộc đời mình.

Thánh I-nhã đã để lại cho chúng con một lời mời gọi thật sâu sắc: “Ad Maiorem Dei Gloriam – Cho Vinh Danh Chúa hơn”. Có nghĩa là mọi điều chúng con làm, mọi cuộc gặp gỡ chúng con có, mọi niềm vui cũng như những thử thách chúng con trải qua, đều có thể trở thành một lời ca tụng Thiên Chúa nếu chúng con biết đặt Chúa ở trung tâm điểm của cuộc đời.

Nhìn lại hành trình hai tháng 6 và 7 vừa qua của Gia Đình Thánh Tâm (GĐTT), lòng chúng con trào dâng tâm tình tri ân bởi chúng con nhận ra rằng những gì đã xảy ra là những câu chuyện tình yêu mà chính Chúa đã âm thầm viết nên trong từng tâm hồn chúng con.

Khởi đầu là khóa Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân (CTĐSHN) tại cộng đoàn Chúa Phục Sinh, Rochester NY với biết bao ân sủng, sự ngạc nhiên trong cách Thiên Chúa quy tụ mọi thành phần tham dự khác nhau. Nơi ấy, chúng con cảm nhận những mảnh đời thật đau khổ, chỉ còn có thể bám víu vào Chúa để có sức mạnh vượt qua giông bão của hôn nhân gia đình. Đồng thời, chúng con cũng cảm nhận thật nhiều niềm vui thiêng liêng khi cùng nhau đáp trả lời mời dẫn thân trong việc phục vụ các gia đình...

VÙNG ĐÔNG BẮC GIA ĐÌNH THÁNH TÂM

Kế đến là khóa Tĩnh tâm Linh Thao 4 ngày dành cho các thành viên GĐTT, với sự đồng hành của Cha Martin Đinh Trung Hòa, SJ từ Úc Châu. Tạ ơn Chúa đã ban cho chúng con những khoảng thời gian thảnh lững thật quý giá, để trở về với chính lòng mình, để lắng nghe tiếng Chúa và để nhận ra tình yêu Ngài vẫn luôn hiện diện. Có những tiếng cười tràn đầy niềm vui và hạnh phúc khi lắng nghe những tâm tình của nhau trong giờ chia sẻ, lại có những giọt nước mắt âm thầm rơi xuống trong những giờ cầu nguyện và xúc dầu cho nhau. Những giây phút ấy nhắc chúng con rằng nhóm GĐTT không những là nơi chúng con cùng nhau phục vụ, nhưng trước hết là nơi chúng con được Chúa quy tụ, được yêu thương, được chữa lành và được nâng đỡ.

Tiếp nối những ân sủng ấy là khóa Tĩnh tâm Linh Thao 5 ngày dành cho quý anh chị em ngoài nhóm, dưới sự hướng dẫn của Cha Martin Trần Quân, SJ từ tiểu bang Seattle. Đối với nhiều người, đây là lần đầu tiên bước vào một hành trình thảnh lững với Chúa. Ban đầu có những ngỡ ngàng, có những lo lắng khi phải rời xa nhịp sống quen thuộc để sống chậm lại. Nhưng rồi trong sự thảnh lững, Chúa đã nhẹ nhàng chạm đến từng tâm hồn. Có nhiều người đã nhận ra một điều thật sâu xa: “Tôi được Chúa quá yêu thương!” Không phải vì tôi hoàn hảo, cũng không phải vì tôi xứng đáng, nhưng chỉ vì tôi là người con mà Chúa luôn tìm kiếm và yêu thương.

Có những giọt nước mắt đã rơi trong niềm xúc động, bởi vì có người lần đầu tiên cảm nhận được rằng những vết thương họ mang theo suốt 15 năm qua, không nằm ngoài ánh nhìn yêu thương của Chúa. Những điều tưởng như không thể chữa lành, Chúa đã từng bước, chạm đến bằng lòng thương xót của Ngài. Đó chính là vẻ đẹp của Linh Thao theo tinh thần Thánh I-nhã: giúp chúng con không những hiểu biết về Thiên Chúa, nhưng thật sự gặp gỡ Ngài như một Đấng đang sống và đang đồng hành với mình.

VÙNG ĐÔNG BẮC GIA ĐÌNH THÁNH TÂM

Niềm vui tiếp tục lan tỏa qua Khóa SEED Boston III, với sự đồng hành của Cha Anthony Mary Trần Thanh Tân, SJ từ Việt Nam. Một hồng ân thật đẹp của khóa SEED lần này là có sự hiện diện của 4 cha mẹ và 2 em seedlings chưa phải là người đạo Công Giáo. Giữa những khác biệt về hành trình đức tin, Chúa đã mở ra một không gian của sự gặp gỡ, nơi mọi người được đón nhận, được lắng nghe và được yêu thương. Chúng con càng cảm nhận sâu sắc rằng Tin Mừng không chỉ được loan báo bằng lời nói, nhưng bằng chính cách chúng con sống và phục vụ.

Khép lại mùa hè hồng ân là 3 ngày Tĩnh tâm Linh Thao dành cho các em trẻ và SEED leaders, với sự đồng hành của Cha Martin Ngô, SJ từ tiểu bang California. Thật cảm động khi thấy những tâm hồn trẻ tuổi can đảm bước vào thinh lặng, chia sẻ những tâm tình sâu lắng về cuộc đời, về tương lai và về tiếng gọi của Chúa. Chúng con tin rằng những hạt giống đức tin được gieo hôm nay sẽ tiếp tục âm thầm lớn lên trong trái tim các em và một ngày nào đó sẽ sinh nhiều hoa trái cho Giáo Hội.

Bên cạnh những hoạt động tông đồ, Chúa còn ban cho GĐTT một món quà vô cùng quý giá: đó là được cùng nhau sống như một gia đình thiêng liêng suốt hơn 25 năm qua. Mỗi tháng một lần, chúng con lại háo hức mong chờ ngày gặp nhau. Không phải chỉ để tham dự một buổi họp, nhưng là để trở về với một gia đình thiêng liêng, nơi mọi người cùng cầu nguyện, chia sẻ Lời Chúa, kể cho nhau nghe những niềm vui, những thao thức và những hoa trái trong hành trình phục vụ.

VÙNG ĐÔNG BẮC GIA ĐÌNH THÁNH TÂM

Sau giờ cầu nguyện và chia sẻ, cả nhóm cùng nhau làm bánh mì gửi tặng những người vô gia cư, rồi quây quần bên bữa cơm gia đình. Điều thật đẹp là không chỉ vợ chồng chúng con, mà cả các con cũng được lớn lên trong môi trường của tình yêu thương, đức tin và sự phục vụ. Qua từng lần gặp gỡ, chúng con lại cảm nhận thật sâu sắc lời của Đức Giêsu: “Vì ở đâu có hai ba người họp lại nhân danh Thầy, thì có Thầy ở đấy, giữa họ.” (Mt 18,20). Chúng con được nuôi dưỡng không chỉ bởi Lời Chúa, mà còn bởi tình bạn đồng hành, sự lắng nghe và sự nâng đỡ dành cho nhau. Có lần, một người chị trong nhóm vô cùng hoảng hốt khi con trai đang lái xe đạp và không đội mũ an toàn thì bị xe hơi đụng, ngay trước giờ chị chuẩn bị lên đường phục vụ một khóa Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân.

Trong lúc bối rối và lo lắng, chị gọi cho một người bạn trong nhóm. Chỉ trong ít phút, lời cầu nguyện đã được gửi đến anh chị em trong nhóm và lan rộng đến nhiều nơi trên thế giới. Sau này chị chia sẻ rằng chính sự hiệp thông ấy đã giúp chị tìm lại bình an, thêm lòng tin thác và cảm nhận rõ hơn rằng mình không bao giờ bước đi một mình. Trong mọi hoạt động tông đồ, mọi thành viên trong nhóm chúng con luôn cố gắng đi cùng nhau ít nhất hai hoặc ba người. Bởi chúng con tin rằng Chúa không gọi chúng con phục vụ một mình. Người này mệt thì có người kia nâng đỡ. Người này yếu lòng thì có người khác cầu nguyện. Người này ngã xuống thì có người đưa tay nâng dậy. Điều đó làm chúng con cảm nghiệm sâu sắc lời sách Giảng Viên: “Hai người thì hơn một, vì hai người làm việc cực khổ sẽ thu nhập khá hơn. Người này ngã đã có người kia nâng dậy. Nhưng khi chỉ có một mình mà bị ngã thì thật là khổ, vì chẳng có ai nâng dậy cả!” (Gv 4,9-10). Thật vậy, trên hành trình phục vụ, nếu chỉ dựa vào sức riêng, chúng con rất dễ mệt mỏi và nản lòng. Nhưng khi có những người bạn thiêng liêng cùng đồng hành, chúng con được nhắc nhở luôn đặt Chúa làm trung tâm điểm, được tiếp thêm sức mạnh và được khích lệ để tiếp tục trung thành với sứ vụ. Đây cũng chính là điều chúng con học được từ Thánh I-nhã: tìm Chúa trong mọi sự. Trong niềm vui cũng như khó khăn. Trong mạnh khỏe cũng như những lúc yếu đuối... Nhìn lại hành trình đã qua, chúng con chỉ muốn thốt lên thật lớn từ tận đáy lòng: “Tất cả đều là hồng ân!” Xin cảm tạ Chúa vì Ngài đã quy tụ chúng con thành một gia đình trong tình yêu của Ngài.

Xin Thánh I-nhã tiếp tục cầu bầu cho chúng con, để mỗi gia đình, mỗi nhóm nhỏ và mỗi cộng đoàn chúng con luôn biết tìm kiếm Chúa trong mọi sự, biết yêu thương và phục vụ trong khiêm nhường, để mọi điều chúng con làm đều trở thành: “Ad Maiorem Dei Gloriam – Cho Vinh Danh Chúa Hơn.

SEED NORTHEAST

Across SEED Boston and SEED Philadelphia, our 22 SEED leaders served over 30 families (60 SEEDlings) this past season!

In Boston III Destination Homecoming, the retreat theme was, “As children of God’s family, we are called to journey together towards our Father and live out His love.” The team of 9 leaders cultivated this sense of community around being in God’s family together, and for the first time, parents also participated alongside their kids in the full scavenger hunt! This is Boston’s third year of hosting SEED Retreat, and we were at full capacity! It’s a blessing to have new families continue to be invited into our space and to see our SEED community growing roots in the New England area.

In Philly XVII God’s Masterpiece, the leaders shared this message: We are inherently worthy because we are made in God’s image, and we are all called to love as Jesus did in our own unique way.” SEEDlings and leaders alike left retreat with a greater knowledge of God’s love for them. Kids track has been growing in SEED Philly in recent years, and so it is a big grace to see new generations of SEEDlings beginning to encounter God, and for new leaders and older SEEDlings walking (and playing) alongside this group that is so full of energy and joy.

Additionally, 11 young adults in Boston also attended a semi-silent retreat, led by Cha Martin Ngo, SJ. This group, many of which are SEED Leaders, spent 4 days journeying together in silence and in prayer. This retreat took place at Holy Cross Retreat House in North Easton, MA, the same place where SEED Boston is hosted. And just a week after SEED Boston as well! Nancy, the Retreat Site Coordinator, shared how special DH, and SEED especially, have become to their group of staff and volunteers! Through the deep gratitude and reverence that we bring from our Vietnamese culture, and through the vibrance of các em, Nancy shared that she and her retreat staff have seen how God breathes new life into the retreat center through our retreats.

Our community was blessed to have many new families joining and new leaders serving in recent years, and we continue to see our SEED family grow and deepen in our relationships with each other and with God.

SEED NORTHEAST

MARRIAGE RENEWAL WEEKEND

Family Ministry Celebrating 20 years of Marriage Renewal Workshop

The year 2026 has been a year of blessing as the summer opened with Marriage Renewal Workshop 94 in Seattle, Washington, at the parish of Vietnamese Martyrs, marking 20 years of its inception in the Vietnamese Catholic Community. There are many special and unique things about this workshop:

- Seattle is the place where Đồng Hành couples from Family Ministry came to attend MRW at St. Madeleine Sophie to later adopt it as a program to care for the marriages and families. After 20 years, we came back to where it began, and this time, we had Dennis and Marikae Moraski, who were founders of the program, to be part of the delivery team.
- The Parish of the Vietnamese Martyrs was a wonderfully generous parish that opened all its facilities to host the 30+ couples with hospitality and collaboration. We witnessed the liveliness of the youth, young adults, and adults of all ages who showed us what it means to belong to a faith community.
- This workshop had mostly young couples who were eager to participate, learn, and share their marital life. We listened; we laughed; we cried. God listened; God laughed and cried with us. It was a river of grace that carried us along our marital journeys.

Following MRW 94, the next 2 workshops will be in Saigon and Đà Nẵng. As we continue into the third decade of the workshop, we will have reached 100+ workshops, with the 100th one in Houston, the 101st in Hà Nội, the 102nd in Hà Tĩnh, and the 103rd in Thanh Hóa, where we know God awaits with overflowing love and grace.

MARRIAGE RENEWAL WEEKEND

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN, HIỆP HÀNH VÀ HỒNG ÂN

Ban Mục Vụ Gia Đình – DH-CLC Vùng Trung Tây

"Nếu Chúa không xây nhà, thợ nề vất vả cũng bằng không." (Tv 127,1)

Nhìn lại hành trình những năm qua, Ban Mục Vụ Gia Đình DH-CLC Miền Trung Tây chỉ biết dâng lời tạ ơn Thiên Chúa vì biết bao hồng ân Ngài đã thương ban. Từ những bước khởi đầu khiêm tốn, Chúa đã không ngừng đồng hành, hướng dẫn và chúc lành cho mục vụ chăm sóc các gia đình. Qua sự phục vụ trong các Khóa Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân, chúng tôi có cơ hội cảm nghiệm tình yêu, hồng ân và sự đồng hành của Thiên Chúa trong đời sống hôn nhân và gia đình.

Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân – CTĐSHN

Trong những năm qua, các Khóa Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân (CTĐSHN) tiếp tục được tổ chức tại **Houston, Baton Rouge, Dallas, Denver và Kansas**. Mỗi khóa là một hành trình giúp các đôi hôn nhân dừng lại giữa những bận bịu của cuộc sống để lắng nghe nhau, tha thứ cho nhau và cùng nhau trở về với Thiên Chúa cũng như với chính người bạn đời của mình.

Chúng tôi đã được chứng kiến nhiều đôi vợ chồng tìm lại niềm vui trong đời sống hôn nhân, hàn gắn những tổn thương, nhắc lại lời cam kết ngày thành hôn và cảm nghiệm sâu sắc hơn rằng chính Thiên Chúa luôn hiện diện trong đời sống gia đình.

Đồng Hành Trong Tình Huynh Đệ

Ban Mục Vụ Gia Đình luôn cố gắng xây dựng một cộng đoàn hiệp nhất, biết lắng nghe, chia sẻ và đồng hành cùng nhau. Chúng tôi cùng nhau chia sẻ niềm vui, nâng đỡ nhau trong những lúc khó khăn, đau bệnh và thử thách, đồng thời luôn cầu nguyện để mỗi gia đình thêm vững mạnh trong đức tin và tình yêu. Đồng Hành Cùng Các Gia Đình Trẻ

Qua chương trình Chuẩn Bị Hôn Nhân Kitô Giáo (Christian Family Formation – CFF), các đôi bạn trẻ được giúp hỗ trợ chuẩn bị hành trang bước vào đời sống hôn nhân với nền tảng vững chắc về đức tin, tình yêu và trách nhiệm xây dựng gia đình Kitô giáo.

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN, HIỆP HÀNH VÀ HỒNG ÂN

Chúng tôi mong ước mỗi gia đình trẻ sẽ trở thành một “Giáo Hội tại gia”, nơi Đức Kitô hiện diện và tình yêu được lớn lên mỗi ngày.

Phục Vụ Với Ban Gia Đình Tại Việt Nam

Một hồng ân đặc biệt trong nhiều năm qua là một số cặp vợ chồng trong Ban Mục Vụ Gia Đình của vùng đã được sai đi cộng tác trong sứ mạng Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân tại Việt Nam.

Đây không chỉ là hành trình phục vụ, mà còn là dịp để chia sẻ kinh nghiệm, học hỏi và xây dựng tình hiệp thông. Qua sự đồng hành với các anh chị em tại quê nhà, sự liên kết được thắt chặt hơn, và nhiều cặp vợ chồng sau khi tham dự khóa đã quảng đại đáp lại lời mời gọi tiếp tục phục vụ.

Hậu Canh Tân – Chương Trình Cùng Nhau Đồng Hành Sau Khóa

Khóa Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân không phải là điểm kết thúc, mà là khởi đầu cho một hành trình mới trong đời sống hôn nhân và gia đình.

Qua các buổi sinh hoạt Hậu Canh Tân (HCT) hằng tháng, các gia đình có cơ hội gặp gỡ, cầu nguyện, chia sẻ và nâng đỡ nhau trên hành trình sống ơn gọi hôn nhân. Đây là môi trường giúp các đôi vợ chồng giữ lửa yêu thương, củng cố đời sống đức tin, canh tân tình yêu và cùng nhau xây dựng gia đình trở thành một Giáo Hội tại gia theo tinh thần Tin Mừng.

Hậu Canh Tân – Nuôi Dưỡng Những Tấm Lòng Phục Vụ

Chương trình Hậu Canh Tân (HCT) là nơi nuôi dưỡng tinh thần phục vụ, giúp nhiều anh chị em trưởng thành và sẵn sàng cộng tác trong các Khóa Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân tương lai. Đây là một hồng ân đặc biệt khi nhiều cặp vợ chồng quảng đại đáp lại lời mời gọi phục vụ. HCT được đồng hành thiêng liêng bởi quý Cha và quý Sơ, đặc biệt là Cha Nguyễn Quang Hiếu, ICM và Sơ Oánh Vũ, OP, thuộc Dòng Đa Minh Đức Mẹ Vô Nhiễm tại Houston, đã tận tình hướng dẫn và nâng đỡ Ban Gia Đình trong hành trình đức tin và sứ vụ.

Những Nhóm Cầu Nguyện – Nuôi Dưỡng Đức Tin

Bên cạnh các buổi sinh hoạt Hậu Canh Tân, các nhóm cầu nguyện nhỏ được hình thành và duy trì hằng tuần qua những buổi gặp gỡ tại gia hoặc qua Zoom để cùng cầu nguyện, chia sẻ Lời Chúa và nâng đỡ nhau. Qua những cuộc gặp gỡ này, tình huynh đệ ngày càng được vun đắp, chúng tôi mạnh dạn chia sẻ những khó khăn, vui buồn trong cuộc sống, giúp các gia đình thêm vững mạnh trong đức tin và đồng hành với nhau trong đời sống hôn nhân.

Những Sinh Hoạt Đặc Biệt

Hằng năm, Ban Mục Vụ Gia Đình tổ chức các hoạt động như hành hương, dã ngoại, cắm trại và picnic ngắm hoa Bluebonnet... để giúp các gia đình gặp gỡ, gắn kết tình thân và thêm gần gũi với nhau hơn.

Trong Mùa Chay 2026, chúng tôi đã tổ chức tĩnh tâm cuối tuần với chủ đề “Cùng nhau trở về – Trở về với Chúa, trở về với nhau”. Khoảng 50 thành viên cùng quy tụ trong cầu nguyện, chia sẻ và hiệp thông. Sự hiện diện của Cha Quang Nguyễn, SCJ và Sơ Oánh Vũ, OP, đã giúp các cặp vợ chồng được mời gọi nhìn lại hành trình hôn nhân, làm mới tình yêu và thêm sức mạnh từ tình thương của Thiên Chúa. Nhiều tham dự viên chia sẻ rằng đây là một cuối tuần bình an, chữa lành và đầy hy vọng, giúp họ được tiếp thêm sức mạnh để tiếp tục sống ơn gọi hôn nhân và gia đình.

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN, HIỆP HÀNH VÀ HỒNG ÂN

Tạ Ôn Và Tiếp Tục Lên Đường

Điều đáng quý nhất của Mục Vụ Gia Đình không phải chỉ là số lượng các chương trình hay người tham dự, nhưng chính là sự biến đổi âm thầm nơi mỗi ace: những trái tim biết yêu thương nhiều hơn, biết tha thứ nhiều hơn, biết cầu nguyện nhiều hơn và quảng đại hơn trong việc phục vụ tha nhân. Xin chân thành tri ân quý Cha, quý Sơ, quý anh chị phục vụ và tất cả các gia đình đã quảng đại cộng tác với Ban Mục Vụ Gia Đình trong suốt thời gian qua.

Với niềm tin tưởng và phó thác, chúng tôi tiếp tục bước đi trong sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần, nguyện xin Ngài giúp mỗi gia đình trở thành ánh sáng của Tin Mừng giữa đời sống hôm nay và để Mục Vụ Gia Đình DH-CLC Miền Trung Tây tiếp tục mang nhiều hoa trái cho Giáo Hội và xã hội.

"Sống giây phút hiện tại cho tràn đầy yêu thương."

Tất cả là hồng ân – xin dâng lại cho Chúa, vì tất cả đều thuộc về Chúa.

MRW #93 – BATON ROUGE, LOUISIANA

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN, HIỆP HÀNH VÀ HỒNG ÂN

MRW #93 – BATON ROUGE, LOUISIANA

LENTEN RETREAT: HCT RETREAT AT LÊ THỊ THÀNH RETREAT CENTER

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN, HIỆP HÀNH VÀ HỒNG ÂN

MONTHLY GATHERING

SINH HOẠT LTTCS TÂY NAM VÀ ÂU CHÂU (2025-2026)

Hành Trình 1 – 5 Lớp

- Tiếng Việt: Thầy Thiện, a. Phương Đăng (AZ),
◦ Hoàng Tống (San Jose), c. Mai Ly (San Jose) (9 thao viên)
- Tiếng Việt (Bay Area): Anh Văn Đình Tuấn, chị Kiều Vân (San Jose) (13 thao viên)
- English: Chị Linh Hoàng (AZ), a. Jason Vũ (San Jose)
- English (Bay Area): Chị Minh Thụy, anh Tiến (5 thao viên)
- Âu Châu – Tiếng Việt: Chị Mộng Phi (Pháp), chị Thúy Hằng (Đan Mạch), (10 thao viên), chị Đoan Trang (Đức)

Hành Trình 2 – 2 lớp

- English: Anh Tiến, chị Loan (9 thao viên)
- Âu Châu – Tiếng Việt: Chị Thanh Nguyên (Pháp), chị Minh Thu (Đức), (5 thao viên), anh Bảo (Đức)

Hành Trình 3 – 2 lớp

- Tiếng Việt: Anh Dũng Trương, chị Liên Hương (AZ) (12 thao viên)
- Âu Châu – Tiếng Việt: Anh Trung (6 thao viên)

Hành Trình 4 – 2 lớp

- Tiếng Việt: Chị Hân Trần, chị Nguyệt Huỳnh (11 thao viên)
- Âu Châu – Tiếng Việt: Anh Trung, chị Tuyết Mai (Đan Mạch) (6 thao viên)

Tổng cộng 86 thao viên và 23 Điều Hợp Viên (7 đhv bên Âu Châu, 16 đhv bên Cali.).

Bắt đầu tháng 9 năm 2026, LTTCS tại Tây Nam sẽ tiếp tục điều hợp các Hành Trình như hiện đang có. Ngoài ra, sẽ có thêm vài lớp Hành Trình-1 dành cho anh chị em phục vụ các khóa Canh Tân Đời Sống Hôn Nhân bên Việt Nam. Các lớp HT-1 bên Việt Nam này sẽ bắt đầu với các thành viên trong các TIM (Ban Tổ Chức) tại Sài Gòn, Gia Lai, Đà Nẵng, Hà Nội, Hà Tĩnh và Thanh Hóa.

HT-1 tại VN được giới thiệu trong tâm tình giúp quý anh chị em này kết thân với Thầy Giêsu để được Ngài bổ dưỡng tâm linh và hun đúc tinh thần phục vụ. Ước mong sau khi thấm nhuần Linh Đạo I-Nhã, quý anh chị em này sẽ cộng tác với chương Trình LTTCS tại Saigon để cùng điều hợp các Hành Trình LTTCS trong địa phương của mình.

CAMINO SARRIA

Ca-mi-nô đưa tiễn tôi về,
Ôi trong mắt người những giọt lệ,
Dù ngày vui tàn theo cơn gió,
Xin giữ dùm tôi, chút si mê.

Tôi yêu tiếng hót loài chim lạ,
Nắng rồi mưa, Ga-la-xi-a,
Tôi nhớ không nguôi ngày tháng ấy,
Vẫy tay già từ, tình phơi pha...

Bỗng một sớm mai, lòng vấn vương
Cỏ núa chân tôi, cõi vô thường
Trong cơn mơ, tìm về nơi ấy,
Man mác chút tình, lưu luyến thương.

Chiều rơi lá đỏ trên lối mưa,
Bàng bạc trời mây, thoáng hương đưa,
Mùi khuyên diệp trong làn sương sớm
Quyện vào tim biết mấy cho vừa...

Ơn Người ban xuống như mưa móc,
Lấy tay con hứng, đừng trôi nhé
Hãy ngập lòng con như thác đổ,
Nâng bước con đi vạn dặm đời.

Rồi hồn như lạc cõi thiên thai,
Mơ Người bỗng bế tôi lên vai,
Quên những nỗi sầu thiên niên kỷ,
Trần gian chẳng qua giấc mộng dài.

Dòng thời gian có dài lê thê,
Mong ngày trở lại, dấu nhiều khê,
Dấu chân lối cũ, đầy kỷ niệm,
Một thuở yêu người, nhớ hay quên?

Thiên Nga

Những viên đá trên cột mốc đường đi

Một trong nhiều Thánh Giá cổ trên đường đi

MỘT CHÚT NHÌN LẠI

Năm năm rồi, nhiều lúc tôi tự hỏi: "Con là ai mà Ngài ban cho đặc ân quý đến thế?" Năm năm được cùng anh chị em, lao tác với Ngài trong các hành trình thao luyện linh thao (TLLT). Năm năm nhìn lại đoạn đường đã đi qua, tôi chỉ biết cảm tạ vì mỗi bước đi đều đong đầy hồng ân.

Năm thứ nhất, tôi được mời gọi cầu nguyện và chia sẻ đề tài: "Chiêm niệm để ớn lên trong tình yêu Thiên Chúa." Tôi được nhắc nhở: "Đừng chỉ nghĩ đến những quà tặng mà mình muốn, mà hãy chiêm niệm cả những quà tặng mà mình không thích." Cuộc sống, luôn có những điều bất ngờ xảy ra khiến mình chao đảo, bất an. Chỉ khi thật sự đối diện với bất lực, sự mỏng dòn, khả năng hạn hẹp của mình, tôi mới hoàn toàn có thể buông xuống cái ngạo mạn của mình. Và khi ấy, trong khiêm nhường, cất tiếng: "Chúa ơi, con cần Chúa. Xin hãy thương xót con." Ngài luôn ở đó, chăm sóc, đỡ nâng, ủi an qua sự hiện diện của anh em mà Ngài đặc biệt gửi đến trong đời tôi. Tôi hiểu tâm ý Ngài. Để chuẩn bị cho tôi bước đoạn đường xa hơn, bài học đầu tiên mà tôi, người tông đồ, cần phải học là "Khiêm nhường".

Năm thứ nhì, tôi bớt sợ hơn khi được giao việc. Như Mẹ Maria ngày nào, sau hai tiếng "Xin vâng", Mẹ không hề đoán được một cách xác thực con đường phía trước sẽ đi như thế nào. Tuy nhiên, Mẹ vẫn bước. Mỗi bước Mẹ đi, Thiên Chúa đã rào trước đón sau và mở lối chỉ dẫn cho Mẹ. Có đôi lúc ngồi với anh em, tôi phải thầm thì với Chúa: "Lạy Chúa, con không nghe được gì cả. Con chẳng hiểu đằng sau những điều mà con nghe được từ môi miệng người bạn đang ngồi trước mặt mình là gì. Con ở đây và hãy làm trong con như ý Người muốn." Và tôi càng không thể hiểu nổi lời từ đâu tới đã cho tôi có thể ứng xử trước tâm tình của người anh em một cách tuyệt vời đến như vậy. Tôi chỉ có thể xác tín: "Ơn Chúa đủ cho con. Và Ngài luôn hoạt động trong và cùng con."

Năm thứ ba, tôi được gọi để chia sẻ đề tài cuối cùng: "Sống tuần lễ thứ V sau khi kết thúc hành trình TLLT trọn." Một hành trình đánh dấu sự trưởng thành của lòng biết ơn và khao khát đáp trả. Ngày qua ngày, tôi càng hứng thú và tò mò muốn khám phá chữ "HƠN" trong tình yêu mà Thánh I-Nhã vẫn hay nhắc đến. Nói thật, tôi luôn đau đầu với câu hỏi: "Yêu thế nào là đủ?" Có những lúc tôi thấy mình đuối và trở nên cáu gắt khi cứ phải cố gắng gồng mình làm việc gì đó để những người mà tôi yêu thương được vui. Và trong giai đoạn này, tôi nhận ra: "Mình chỉ cần sống thật với con người của mình và yêu như mình có thể yêu trong khả năng của mình." Nơi đây, tôi thấy mình kiêu ngạo, luôn muốn tỏ ra tốt lành trong mọi lãnh vực. Và điều đó lấy đi sức lực của tôi, lấy đi nguồn vui của tôi và làm cho tình yêu trong tôi có lúc trở nên một gánh nặng. Cũng trong năm thứ ba này, tôi gặp khá nhiều chuyện không vui trong phục vụ. Tôi cảm thấy hụt hẫng, thậm chí muốn rời bỏ. Nhưng tạ ơn Chúa, nhờ vậy giúp tôi sống chậm lại. Đôi khi năng nổ quá cũng có thể là cách mà thần dữ đang lừa mình đi lạc lối. Nhiều lúc ngẫm nghĩ, tôi chỉ mỉm cười: "Yes, tuần lễ trắng mặt đã qua. Bây giờ mới thật là sống đây." Tôi biết ơn vì lúc này, bên cạnh tôi vẫn còn rất nhiều người bạn luôn yêu thương, âm thầm cầu nguyện, nhẫn nại, không xét đoán, luôn cho tôi cơ hội bước về phía trước. Tôi thấy sự hoạt động của Thiên Chúa qua những người bạn quý này. Và tôi nhận ra đời thật đẹp và thi vị biết bao. Tôi như một vũ công bước vào sàn nhảy cuộc đời, cùng với Ngài hòa vào những vũ điệu mỗi ngày mỗi tự tin hơn.

MỘT CHÚT NHÌN LẠI

Năm thứ tư, chị Hoàng, người chị đã giúp tôi những năm trước, người duy nhất dám tin và bảo tôi cần phải tiếp tục học để có thể trở nên người bạn đường cầu nguyện thật sự, đã kết thúc hành trình sống trên thế gian này. Tôi nhớ chị nhiều. Nhớ trước đây, khi tôi nhờ chị giúp linh hướng hay giúp hướng dẫn tôi chuẩn bị đề tài để trình bày cho anh chị em trong hành trình TLLT. Khi ấy chị mệt lắm, nhưng chưa bao giờ nói NO với tôi. Có lúc chị bảo: "Cám ơn em đã gọi chị giúp. Nhờ vậy, chị vẫn thấy chị còn làm được điều gì đó. Đừng lo, hãy nghỉ ngơi, chị sẽ ngừng lại." Tôi không quên lời khuyên của chị và tôi vẫn luôn tiếp tục học. Dĩ nhiên, bên cạnh việc học thêm những kỹ năng lắng nghe, điều mà tôi nhớ nhất là học làm sao để yêu. Tôi tin mỗi thời điểm, đến thời đến lúc, Thiên Chúa sẽ ban tặng cho tôi những người bạn và chị em để giúp tôi và đồng hành với tôi trong hành trình được gọi. Năm nay, Chúa ban tặng cho tôi một người chị mới. Cũng như những lần khác, tôi luôn mong được giúp đỡ trước khi trình bày đề tài. Và lần này, Thiên Chúa, qua chị, đã dạy tôi để ý hình dung những chặng đường trong cuộc đời như những quyển sách trên kệ. Và để có thể không ngã đổ, hãy cứ bám vào hai giá đỡ vững chắc nhất, đó là "Nguyên lý - Nền tảng cuộc sống" và "Chiêm niệm để lớn lên trong tình yêu Chúa." Cám ơn chị, và em sẽ luôn nhắc nhở bản thân điều này trong mọi lĩnh vực được gọi bước vào.

Năm thứ năm, tôi nhận ra ơn Chúa thật dư đầy. Năm nay, anh chị em đã bắt đầu quen dần với các buổi làm supervision trong nhóm. Tôi học được khá nhiều, bén nhạy hơn với những xúc cảm của mình. Nhưng điều tôi thích thú nhất là dám can đảm nói lên ý kiến của mình, quan tâm, khá hơn một tí trong cách tương tác và cũng sẵn sàng hòa với anh chị em trong mọi quyết định. Tạ ơn Chúa, năm nay tôi được nhắc nhở: "Trong phút hồi tâm của ngày, dành giờ ngẫm nghĩ xem mình đang sống giai đoạn nào trong bốn tuần lễ TLLT. Để ý xem lúc đó và bây giờ mình thế nào? Và có thể quay trở lại với ơn xin của tuần lễ đó để tiến sâu hơn, cảm nếm cách đậm đà hơn điều mà Cha Chí Ái đang thăm thì trong trái tim mình."

Cuối cùng, điều rất ngạc nhiên là một trong các thao viên làm thao luyện năm nay lại có một linh mục. Trong trí hiểu của tôi, các linh mục, đặc biệt là ở Việt Nam, luôn đứng ở trên cao; chuyện để một giáo dân giúp linh hướng là việc không thể xảy ra. Thế nhưng khi được nhìn thấy ngài, nghe ngài chia sẻ tâm tình khi kết thúc hành trình, tôi hoàn toàn có cái nhìn khác. Sự khiêm nhường của ngài, một cha quản giáo, một người từng dạy linh thao cho người khác, lại hạ mình mong được đi qua kinh nghiệm cảm nếm tình yêu Chúa qua hành trình TLLT và để cho người khác giúp mình. Tôi cảm phục.

Và lần nữa, đánh dấu cột mốc 5 năm được gọi phục vụ, cùng lao tác với anh chị em trong các hành trình TLLT, tôi nghe được: "Hãy luôn khiêm nhường". Tin rằng đây là chìa khóa để mở ra những cánh cửa tuyệt hảo khác mà Thiên Chúa đang chờ đợi từng người trong chúng ta.

Tạ ơn vì tất cả là Hồng Ân. Tạ ơn Chúa và cảm ơn nhau.

Thúy Hương

ST. IGNATIUS: A LEADER WHO LISTENS

When we think of a great leader, we often imagine someone who is wise, gives clear direction, and makes sound decisions. Yet, as I reflect on the life of St. Ignatius of Loyola, I have come to realize that the foundation of great leadership is not speaking—it is listening. St. Ignatius teaches us that before we can lead others well, we must first learn to listen deeply: to ourselves, to others, and, above all, to God.

St. Ignatius Listened to Himself

Lately, someone asked me, **"Why don't you attend some of the wonderful events in our community?"** That question made me stop and reflect on why I sometimes say no to good invitations.

I thought of St. Ignatius of Loyola. The first person he learned to listen to was himself. During his recovery after being wounded in battle, he paid close attention to the movements of his heart. He noticed that some thoughts left him feeling empty, while others brought him lasting peace. By listening to his inner self, he came to know his strengths, his weaknesses, and where God was leading him.

His example has helped me realize that saying "no" is not rejecting something good. Sometimes, it is the only way to say "yes" to the greater good that God is calling me to do. Listening to my heart helps me recognize my limits, set healthy boundaries, and focus on what God is asking of me. Like St. Ignatius, I am learning that every "yes" comes with a cost. A good leader cannot do everything but chooses what God is truly calling him or her to do.

St. Ignatius Listened to Others

Another lesson I have learned from St. Ignatius is the gift of listening to others. By listening deeply, he learned not to judge people by their words or actions alone. Instead, he sought to understand their hearts. He knew that every person carries hidden wounds, fears, and hopes that we cannot always see. This kind of listening helped him grow in compassion and respond with love instead of judgment.

This lesson has changed the way I serve others. Sometimes someone refuses prayer or says, "God has abandoned me." If I only hear those words, I might think they have lost their faith. But when I listen beyond the words, I often discover a person who is deeply hurting and longing for God. Deep listening allows me to understand rather than judge, to be present rather than fix, and to trust that God is already working in the silence.

St. Ignatius Listened to God

A couple of weeks ago, I had an encounter with my ex-husband's girlfriend. Afterward, I realized that there were still wounds in my heart that had not fully healed. I wanted to hide that painful part of my life instead of placing it before God. Deep inside, I questioned whether my brokenness could affect my relationship with God. At that moment, I felt lost.

ST. IGNATIUS: A LEADER WHO LISTENS

As I prayed with these feelings, I thought about St. Ignatius. I wondered if he had ever struggled to believe that God could truly love him after all his mistakes. Yet, the more I reflected on his life, the more I saw a man who never stopped listening to God. He did not let his past define him. Instead, he listened to God's gentle voice, which led him from pride to humility, from self-reliance to trust, and from fear to freedom.

What touches me most is that Ignatius did not grow closer to God because he was perfect. His relationship with God became more intimate because he was willing to bring his weaknesses, failures, and wounds before God and allow God's grace to transform them. He trusted that God's love was always greater than his failures.

Through St. Ignatius, I am learning that listening to God is not only about knowing what He wants me to do. It is also about listening to how God speaks about me and seeing myself through His eyes—with mercy, love, and hope. As I learn to listen to His voice rather than my fears, I find the courage to trust that His love is greater than my brokenness and that He is gently drawing me into a deeper relationship with Him.

As I reflect on the life of St. Ignatius, I understand why he became such a remarkable leader. His greatness did not come from having all the answers or always making the right decisions. It came from his willingness to keep listening—to himself, to others, and, above all, to God. Through listening, he learned to discern what truly mattered, to understand others with compassion, and to trust God's plan even in times of uncertainty.

I believe this is the kind of leadership our world needs today. We live in a busy world filled with many voices, opinions, and distractions. It is easy to react quickly, judge others, or lose sight of what is most important. St. Ignatius reminds us to slow down, listen with an open heart, and allow God to guide our decisions.

His life invites us to ask ourselves:

- Am I listening to my own heart?
- Am I truly listening to the people around me?
- Most importantly, am I listening to God's gentle voice each day?

If we learn to listen as St. Ignatius did, we will gain the wisdom to know our priorities, the compassion to understand others, and the courage to follow God's call with freedom and trust.

May St. Ignatius pray for us, that we may become leaders who listen deeply, love generously, and faithfully follow wherever God leads.

THE CROSS, THE CANCER, THE FREEDOM

"A Personal Reflection on Surrendering Before CAR-T"

Surrender is a word that often tastes bitter on my tongue. It sounds like losing, giving up, or being defeated. But as a bone-marrow cancer patient standing on the edge of CAR-T cell therapy, I am learning that surrender is not the collapse of a defeated soldier. It is the deliberate, courageous abandonment of everything that keeps me from becoming who God created me to be. It is less like dropping a weapon in fear and more like dropping a heavy backpack after miles of carrying what was never meant to be mine.

To surrender in the Christian sense is to release the illusion of self-rule. And cancer has exposed just how strong that illusion was in me. I used to believe I could plan my life, manage my future, and control my health. But the throne I built for myself was too small, too fragile, too temporary to hold the weight of my deepest hopes. Jesus does not ask me to deny myself because He wants to diminish me. He asks me to deny myself because the "self" I cling to is often a cramped, fearful version of who I truly am. Surrender is the doorway to expansion.

And nowhere has this become more real than in these days leading up to CAR-T.

Because the fears are real. The anxieties are real. The unknowns are real.

I feel them in my chest, in my breath, in the quiet hours of the night.

The fear of the unknown process. CAR-T is unlike anything I've ever faced. It feels like stepping into a dark room with no map.

The fear of severe side effects. CRS (Cytokine Release Syndrome). Neurotoxicity (brain inflammation & swelling, stroke). ICU (Intensive Care Unit) transfers. Words that sound clinical on paper but terrifying when spoken over my own body.

The fear of physical collapse. I've already lived through chemo storms, peripheral neuropathy, tachycardia, shortness of breath, drug induced asthma, nights of weakness. I know what it feels like when the body suddenly betrays me.

The fear of burdening the people I love. CAR-T requires a 24/7 caregiver. I worry about the weight this places on my spouse, on my family, on those who walk with me.

The fear of the hospital-to-home transition. What if something goes wrong at home? What if I miss a symptom? What if I decline suddenly?

The fear of relapse. The fear that after all of this... the cancer might still return.

THE CROSS, THE CANCER, THE FREEDOM

These fears form their own kind of prison, tightening around my heart until surrender feels impossible.

Consider the image of me clinging to a frayed rope over a canyon. That rope represents my self-made identity—my pride, my plans, my need for control. But now, in this CAR-T journey, the rope also represents my desperate attempt to manage every fear: the side effects, the weakness, the unknown future. I cling to the rope because it feels safer than the free fall of trust.

But the rope is already unraveling.

Surrender is not letting go into destruction; it is letting go into the arms of the One who stands beneath me. It is the moment I stop trusting the rope and start trusting the God who made the canyon, the air, and the ground beneath.

Another image: I am a sailor in a storm, gripping the wheel of a ship that is already broken. The waves toss the vessel, the mast is cracked, and the compass is spinning. This is what the pre-CAR-T journey feels like. The storm is not only medical—it is emotional, relational, spiritual. My knuckles turn white from trying to steer something that cannot be steered.

Surrender, in this case, is not irresponsibility. It is wisdom. It is the moment I release the wheel and allow the true Captain to take command. Only then can the ship be guided safely through the storm. My surrender is not passivity; it is partnership.

When Jesus says, take up your cross, He is not romanticizing suffering. He is inviting me to abandon the false stories I tell about myself—stories built on fear, ego, and self-protection. The cross is the place where my old self dies so that something truer can rise. It is the place where I abandon the masks I wear and the burdens I carry. It is the place where I stop trying to save myself and allow God to do what only God can do.

And this is precisely where my pre-CAR-T anxieties meet the Gospel. Because every fear—the fear of severe side effects, the fear of weakness, the fear of being a burden, the fear of relapse—is an invitation to surrender the illusion of control and step into the truth that **God is God, and I am not.**

Eucharistic Surrender: When Jesus Comes to Me

There is another place where surrender has become real for me—the Holy Eucharist. During this cancer journey, when my body has been too weak to go to Him, Jesus has come to me. Every day, the Extraordinary Ministers of Holy Communion step through my door carrying the One who surrendered Himself completely for my salvation. They bring me not just a sacrament, but a Person. Not just a ritual, but a Presence. And each time I receive Him, I feel something inside me loosen—some fear, some anxiety, some desperate attempt to control what cannot be controlled.

The Eucharist is the school of surrender.

THE CROSS, THE CANCER, THE FREEDOM

Because Jesus does not cling to His glory—He empties Himself. He does not grasp at power—He becomes bread. He does not demand that I rise to Him—He descends to me. He does not wait for me to be strong—He comes into my weakness.

There is something profoundly humbling about receiving the Eucharist in my own home, in my own frailty. I sit in my chair, and the King of the Universe enters the room quietly, hidden in a small Host. No fanfare. No thunder. Just Love, disguised as simplicity.

And in those moments, I realize: I am not surrendering into emptiness. I am surrendering into Someone who has already surrendered everything for me.

When the Host touches my tongue, I feel the truth of it: I am not walking into CAR-T alone. I am not facing the unknown alone. I am not carrying this cross alone.

The same Jesus who surrendered Himself on the Cross now surrenders Himself into my hands, into my weakness, into my cancer. And in that moment, surrender becomes less frightening. Because the One who holds the universe is holding me.

Holy Indifference: The Freedom to Let God Be God

Ignatius calls this freedom Holy Indifference, but it is not apathy. It is not emotional numbness. It is the fierce, interior freedom that comes from trusting God more than I trust my fears. Holy Indifference is the grace to say:

- If I am strong, God is with me.
- If I am weak, God is with me.
- If CAR-T succeeds, God is with me.
- If the road is longer than I hoped, God is with me.
- If I rise, God is with me.
- If I fall, God is with me.

Holy Indifference is not the absence of desire—it is the purification of desire. It is the grace to want only what leads me deeper into God, and to release everything that pulls me away. It is the freedom to say, “Lord, I want to live—but more than that, I want to love You in whatever life You give me.”

Cancer has stripped away many illusions, but it has also revealed this truth: I do not need to control the outcome to be held by God. Holy Indifference is the quiet courage to let God write the story, even when I cannot see the next page. It is the freedom to walk into CAR-T not with certainty, but with trust. Not with answers, but with surrender. Not with fear, but with love.

Prayer Before CAR-T

Jesus, my Savior and Healer, You know my fears, my weakness, and everything ahead of me. I place this whole CAR-T journey into Your hands. Take my body, my cells, my strength, my future — all of it. Stay with me in every infusion, every night of worry, every moment of grace.

Let Your Eucharistic Heart steady mine. Let Your courage be my courage. Let Your love be my freedom. Whatever comes, hold me close and keep me in You. Amem

Kim-Ngon Pham

TUỔI GIÀ CÓ CHÚA

Mấy ngày qua nằm trong Fairlawn Rehabilitation Hospital cho bác sĩ dùng phương pháp vật lý trị liệu (Physical Therapy) để chữa chứng bệnh đi đứng mất thăng bằng, ngã như người say rượu; con có thời giờ rảnh đọc sách “Lạy Chúa Con Đây” của linh mục Cao Gia An, SJ. Tập sách gồm 151 lời nguyện của một tu sĩ trẻ và một số bạn trẻ sống ơn gọi giữa đời. Con chợt thấy một nỗi buồn băng quơ dâng lên khi đọc lời cầu nguyện này trong tập sách:

*“Lạy Chúa,
tại sao trong cuộc đời này
niềm vui thường ngắn ngủi
Mà nỗi buồn thì lại quá dài...*

*Lạy Chúa,
trái tim con người thường đa mang và cố chấp
thích nỗi tiếc cho những gì đã xa
hơn là trân trọng những gì hiện có
thích khóc thương cho những gì đã mất
Hơn là bình tâm đón những gì còn lại....*

*xin giúp con sống cuộc đời của mình
như cuộc đời của một khách hành hương
băng qua những gì cần phải băng qua
để có thể đến nơi cần phải đến...
để hiểu được ý nghĩa thực sự của cuộc đời
Để hiểu được giá trị thực sự của việc làm người....*

*xin dạy con biết quên đi chặng đường đã đi qua
để có thể lao mình về phía trước”
(Lời Nguyện 103 – Cao Gia An – dòng Tên)*

Với tâm tình của Lời Nguyện ở trên, con không thể không nghĩ đến tuổi trẻ của các con cháu và tuổi già của các bố mẹ. Cho dù nhiều bố mẹ đã mang con của mình vào Thiếu Nhi Thánh Thể, sinh hoạt youth group của cộng đoàn Đồng Hành, tham gia S.E.E.D (Search, Embark, Experience, Develop) vào mỗi mùa hè khi các con còn bé... Nhưng khi các con đã lớn đi học ở xa nhà, thì các con cũng xa nhà thờ và xa Chúa. Điều này là mối bận tâm cho các bố mẹ. Riêng bản thân con, hiện thời con không lo lắng về việc này nữa vì con tin rằng trong trái tim của các con đã được gieo vào một hạt giống đức “TIN” rồi thì cứ để cho Chúa lo phần còn lại là khi nào sẽ làm cho hạt giống đó nảy mầm và đơm bông ra trái nơi các con.

TUỔI GIÀ CÓ CHÚA

Xin trở lại chủ đề của bài chia sẻ này về người già. Trái ngược với lũ trẻ con, người già luôn tin, cần và có Thiên Chúa trong những ngày tháng còn lại của cuộc đời. Với nhiều người già, thánh lễ hằng ngày là trung tâm của đời sống tinh thần và là cơ hội để gặp gỡ và làm bạn với nhiều người cùng lứa tuổi. Nhiều người già cũng biết cầu nguyện dưới hình thức suy gẫm mà lời nói không còn cần thiết nữa, chỉ còn im lặng bình tâm lắng nghe tiếng Chúa. Sự giảm yếu của các giác quan cũng có thể xảy ra trong tuổi già, thường được coi là tiêu cực, nhưng đôi khi đó lại hữu ích cho việc suy gẫm. Con người ta sinh ra, sống và phải già đi, đó là lẽ thường trong cuộc sống, nhưng tuổi già phải có một cái gì để lại, Vì thế George Granville một chính trị gia người Anh Quốc đã nói: *“Tuổi trẻ là mùa của yêu thương, Tuổi già là mùa của ĐẠO ĐỨC. Tuổi già có thể trở thành một giai đoạn quý nhất của cuộc đời.”* Có người nói: *“Chúa định cho sức mạnh và vẻ đẹp của tuổi trẻ là ở thể chất. Nhưng sức mạnh và vẻ đẹp của tuổi già là trong tâm linh”* Riêng bản thân con thấy những lời của sơ Quỳnh Thoại nói rất đúng

Nắng rồi mưa
 Ngang qua đời con
 Chúa như chiếc dù
 Che chắn giữa đời
 Có Chúa cùng đi
 Con không sợ chi
 Dâu yêu của Người
 Ngàn năm còn ghi

Thưa cả nhà, có thể nói rằng “Tuổi Già Có Chúa” là một tín điều hay nói đúng hơn là một lời, một cách thức tuyên xưng “Đức Tin” của người già là các ông bà, cha mẹ khi ở trong lứa tuổi “gần đất” mỗi ngày. Lời tuyên xưng “Đức Tin” đó gói gém những kinh nghiệm về cuộc sống; có thể coi đó là sự âm thầm, kín đáo nhưng có sức mạnh làm mặn nồng, làm dậy lên đấu bột tin yêu của gia đình, của giáo xứ, Giáo Hội và loan tỏa ra ngoài xã hội. Trong các bài Giáo lý về Tuổi Già số đề ngày 23/2/2022, Đức cố GH Phanxicô nhận xét: sự hiện diện ngày càng tăng của người cao tuổi trong xã hội dẫn đến nguy cơ họ có thể bị ruồng bỏ như một “gánh nặng” gây nên do lối sống vô tâm và hưởng thụ. Do đó, Đức cố GH tiếp tục nhấn mạnh rằng *“tuổi già là một trong những vấn đề cấp bách nhất mà gia đình nhân loại đang phải đối diện vào thời điểm này.”*

Trước thời bệnh dịch COVID-19 và sau khi nhận tác vụ phó tế một thời gian, con đã làm thiện nguyện hơn bốn năm ở các nhà dưỡng lão, đưa mình Thánh Chúa, thăm hỏi những người già, những người bị bệnh “bác sĩ chê – terminal illness – Hospice Care” không còn sống được bao lâu nữa. Ngày hôm nay bản thân con cũng đang bước vào tuổi già, nên con cảm thông, hiểu và biết thế nào là nỗi buồn, nỗi cay đắng, khắc nghiệt mà người già phải gánh chịu. Con có thể hiểu nỗi đau của ông bà, cha mẹ với những năm tháng già bệnh hoạn, phải cậy nhờ con cháu; phải sống tuổi già, nên cảm nghiệm những bế tắc của đời người ở những năm cuối cùng của đường đời trong một kiếp người. Có lẽ bởi vì tuổi già không lao động được nữa nên không sinh lợi, người già không sản xuất nên không góp sức xây dựng, người già không thể tự lập, tự lực, nên trở thành gánh nặng của xã hội, gia đình. Cả đến con cháu trong nhà cũng lơ là, lạnh nhạt, bỏ rơi, hay nếu có giúp đỡ chút đỉnh thì “tiếng chì tiếng bắc”, nói năng nhát

TUỔI GIÀ CÓ CHÚA

gùng, không thừa không gửi. Những giây phút như thế thì những tiếng “gánh nặng, vô dụng, sống thừa” như con dao đâm thấu tim gan phèo phổi để những giọt nước mắt càng chảy nhiều hơn khi nằm trên giường vào ban đêm. Thừa cả nhà, tuổi già nào cũng khắc nghiệt khi sức khỏe về thể xác và tinh thần thì nhau xuống cấp. Tuổi già nào cũng ngặt nghèo với đủ thể loại bất trắc mà dù có cẩn thận tiên liệu cũng không sao lo liệu trước được. Tuổi già nào cũng giàn giụa mặc cảm và nước mắt lúc nào cũng muốn ứa ra tràn trề, nhưng cứ phải cầm nín, giữ lại ở lưng tròn... Tuổi già mang đến nhiều khắc nghiệt vì mất mát nhiều, ngặt nghèo vì phía trước là trùng trùng điệp điệp những đe dọa của bệnh tật và sự chết; chen vào đó là những mặc cảm vì quá khứ không đẹp, không lành, mặc cảm vì hiện tại cô đơn, bị đối xử bất công, mặc cảm vì tương lai là chuỗi ngày vô tích sự, ăn bám ở nhờ...

Cả nhà ơi, con vừa kể ra một số nỗi đau, những vết thương “rỉ máu, lên mủ” mà người già có thể phải cứu mang trong những ngày còn lại trên cõi trần này. Thói đời thường dễ bỏ người già vì người già bị “mất giá” theo tuổi già, như câu “*Tre già nhiều người chuộng, người già ai chuộng làm chi*”. Đó là về phía con người; còn cái nhìn của Thiên Chúa về tuổi già thì sao? Thiên Chúa thì không làm như thế. Thiên Chúa chỉ làm tươi trẻ “tuổi già”, làm miệng người già móm mém được cười tươi mãn nguyện. Thiên Chúa còn chọn tuổi già và mời gọi người già cộng tác vào công trình của Người. Nhìn vào lịch sử Cứu Độ, người ta sẽ nhận ra rằng người già là người được Thiên Chúa tỏ ra yêu thương đặc biệt, săn sóc chu đáo và tín nhiệm trao phó nhiều sứ vụ quan trọng. Một vài thí dụ điển hình như sau:

- Thiên Chúa đã chọn ông Abraham làm tổ phụ ở tuổi già “khi được một trăm tuổi” (Sáng thế ký 21:5)
- Bà Elizabeth và ông Gia-ca-di-a cả hai đều đã cao niên nhưng vẫn hạ sinh được thánh Gioan Tẩy Giả làm ngôn sứ dọn đường cho Con Thiên Chúa. (MT 11:11)
- Ø Người thầy linh hướng của ngôn sứ Samuen là người thầy già Eeli cũng trong tuổi già (1 Sm 3: 1-10)
- Ø Cụ ông Simêon, và cụ bà Anna là hai người cao niên được đầy Thánh Thần ban ơn để nhận ra Hài Nhi Giêsu là Thiên Chúa Cứu Độ (Lc 2:22-38).

Kinh Thánh dạy thế hệ trẻ phải kính trọng người già, dù họ không phải là ông bà của mình: “*Thấy người đầu bạc, người phải đứng lên, người phải kính trọng người già cả: như vậy là người kính sợ Thiên Chúa của người*” (Lv 19:32). Kinh Thánh không nói xa hay nói gần, mà nói cụ thể về hành trình con người: “*Đừng khinh despise người đã cao niên, vì đến lượt chúng ta rồi cũng già hết cả*” (Hc 8:6). Trong mười điều răn, ba điều đầu tiên liên quan đến Thiên Chúa, điều đầu tiên nói đến con người là: “Thứ bốn: Thảo kính cha mẹ”. Sách Huấn ca cũng nói đến việc nhắc nhở đến bốn phận yêu mến, kính trọng người cao niên, trong đó có cha mẹ mình: “*Ai thờ cha thì bù đắp lỗi lầm, ai kính mẹ thì tích trữ kho báu*.” (Hc 3: 2-6). Tất cả những lời khuyên đều làm sáng tỏ rõ ràng trong cuộc sống ở đời những gì liên quan đến mối quan hệ của con cái đối với người già, với cha mẹ. Cả nhà ơi, quả thật tuổi già không phải là tuổi bỏ đi, tuổi phế thải, tuổi vô tích sự dưới mắt Thiên Chúa, nhưng là tuổi cao quý, thánh thiện, tuổi viên mãn tròn đầy trong ân sủng, khi trung thành đi theo Thầy Giêsu đến cùng, và chấp nhận được sinh lại bởi Thần Khí của Chúa Thánh Thần.

Cùng với thánh cả Giuse là người cha gia đình đã sống vâng phục Thánh Ý và chết bình an trong tay Đức Mẹ và Chúa Giêsu, mỗi người già hãy đón nhận tuổi già khắc nghiệt, có nhiều giới hạn với tình

TUỔI GIÀ CÓ CHÚA

thần “bỏ mình, vác thập giá mình” của người môn đệ; bước vào tuổi già với niềm vui được Thiên Chúa quan tâm, săn sóc, che chở; thực hiện lý tưởng của tuổi già bằng liên lý cầu nguyện, xám hối ăn năn, lập công chuộc tội; chu toàn sứ vụ của tuổi già bằng trở nên nhịp cầu Yêu Thương, Tha Thứ, Hiệp Nhất, Bình An của con cháu, và mọi người; hoàn thành ơn gọi của tuổi già, như “hạt lúa gieo vào lòng đất mà không chết đi, thì nó vẫn trổ trọt một mình; còn nếu chết đi, nó mới sinh được nhiều bông hạt”, cùng với niềm Hy Vọng được sống lại với Đức Giêsu, Đấng là “sự sống lại và là sự sống”

Đức cố GH Biển Đức XVI khích lệ người già vui sống và đồng thời đề cao giá trị người già trong xã hội và Giáo Hội. Đức cố GH nhấn nhủ người già đừng nhìn lại quá khứ để thương tiếc trong sự sầu muộn, để rồi coi giai đoạn sống hiện nay như thời xế chiều. Ngài nhấn mạnh: *“Thật là đẹp ở trong tuổi già! Trong mỗi lứa tuổi, ta cần biết khám phá sự hiện diện và phúc lành của Chúa và sự phong phú mà lứa tuổi ấy chứa đựng. Đừng bao giờ để mình bị khép kín trong sầu muộn! Chúng ta đã lãnh nhận hồng ân sống lâu. Sống thật là điều tốt đẹp, kể cả với lứa tuổi chúng ta, mặc dù có một số khó khăn và giới hạn. Ước gì trên khuôn mặt chúng ta, luôn có niềm vui vì cảm thấy mình được Thiên Chúa yêu thương, và không bao giờ buồn sầu...”*

Anh chị em là một sự phong phú cho xã hội, cả khi gặp đau khổ và bệnh tật. Giai đoạn này trong cuộc sống là một hồng ân để đào sâu quan hệ với Thiên Chúa. Anh chị em đừng quên rằng trong số những nguồn lực quý giá mà anh chị em có, điều thiết yếu là kinh nguyện. Anh chị em hãy trở thành những người chuyển cầu nơi Thiên Chúa, cầu nguyện trong sự tin tưởng và kiên trì. Anh chị em hãy cầu nguyện cho Giáo Hội, cho tôi nữa, cho các nhu cầu của thế giới, cho người nghèo, để thế giới không còn bạo lực nữa.

Thế thì làm cách nào để sống tuổi già như những gì cố GH Biển Đức XVI đã nêu ra đây!? Xin cho phép con đề nghị như sau:

NỤ CƯỜI – Chắc chắn ai cũng có, nhưng đôi lúc mỗi người không muốn cho đi. Một sự thật là trong đời sống, nhiều khi mọi căng thẳng, nghi ngờ sẽ bị xoa tan khi có nụ cười như xuê xoa, thông cảm, dễ dãi xuất hiện. Thế mà con người ta đôi khi cũng không muốn cho đi...Ngược lại, mỗi cá nhân toàn cho con cháu, anh chị em trong nhà, trong giáo xứ những cái nhăn nhó, quạu quọ, phê bình và chỉ trích... Chỉ có những “Nụ Cười” mới có thể hoán cải được những sai trái của con cháu hoặc anh em mà thôi. Con nhớ có một câu nói của một triết gia nào đó như sau: *“Bạn phải sống làm sao để khi vừa sinh ra, thiên hạ cười trong lúc bạn khóc, nhưng khi bạn chết thì thiên hạ khóc trong lúc bạn cười.”*

Thưa cả nhà, nói đến tuổi già thì phải nói đến sự chết. Trong kinh bốn Công Giáo thường nói đến “Tứ chung” đó là bốn cái cuối cùng của con người: **“Chết, Thiên đàng, Hoả ngục, và Phán xét”**, mà mọi người phải trải qua. Cái chết có thực sự đáng sợ lắm không? Xin hãy đọc những lời Thánh Phaolô viết khi người về già: *“Còn tôi sắp phải đổ máu ra để làm lễ tế, đến giờ tôi phải ra đi. Tôi đã chiến đấu trong cuộc chiến cao đẹp, đã chạy hết chặng đường mà giữ vững đức tin. Giờ đây tôi chỉ còn đợi vòng hoa công chính mà Chúa là Đấng phán xét dành cho tôi”* (1 Tim.4, 6-8). Như thế thì “Sinh, Bệnh, Lão, Tử” theo quan niệm của đạo Công giáo không còn phải là những nỗi khổ đau trên đời nữa, mà là thời gian chuẩn bị gặp gỡ một Thiên Chúa nhân lành và yêu thương.

TUỔI GIÀ CÓ CHÚA

Bài chia sẻ cũng đã khá dài con xin kết thúc với một cái mà ai sống ở trên đời cũng cho là quý đó là **“Vàng”** và giá cả của nó có ảnh hưởng đến hầu hết mỗi người và để từ đó sẽ so sánh nó với câu nói của Thầy Giêsu *“Kho tàng của anh em ở đâu, thì lòng anh em ở đó”* tâm tình đó như sau:

Giá vàng trong thời gian gần đây lại giảm. Đối với người Việt Nam thì việc giá vàng lên xuống cũng có nhiều ảnh hưởng trong đời thí dụ như: sẽ có nhiều người vui, và nhiều kẻ tiếc. Có người chần chừ, có người lo lắng. Chỉ vài con số thay đổi thế mà làm cho lòng người cũng chao đảo theo. Nghĩ lại, vàng cũng giống như cuộc sống: **“nay còn, mai mất — nay tăng, mai giảm — mọi sự đều biến động không lường.”** Nhưng là người Công giáo, mỗi người được nhắc nhớ một điều rất quan trọng: **“Đừng đặt trọn lòng mình vào những gì có thể đổi thay.”** Vàng quý thật, nhưng không vĩnh cửu. Tiền bạc cần thiết, nhưng không phải là tất cả. Vì nếu lòng mình gắn chặt vào đó, thì khi nó lên xuống, mình cũng bất an theo; đúng như Chúa Giêsu Kitô đã nói: *“Kho tàng của anh em ở đâu, thì lòng anh em ở đó.”* Nếu kho tàng là vật chất, lòng sẽ dễ lo âu. Nhưng nếu kho tàng là đức tin, là tình yêu, là sự phó thác...thì giữa bao biến động, lòng vẫn có bình an. Giá vàng có thể giảm hôm nay, rồi mai lại tăng. Cuộc đời cũng như vậy: **“vui đó rồi buồn đó, được đó rồi mất đó.”** Nhưng có một điều không bao giờ thay đổi: *“bàn tay Thiên Chúa vẫn luôn nâng đỡ và dẫn dắt mỗi cá nhân người môn đệ”* và vì thế, thay vì chỉ nhìn vào lời lỗi, có lẽ hôm nay mỗi cá nhân nên tự hỏi lòng mình rằng:

- Giữa một thế giới luôn đổi thay của ngày hôm nay thì **“Lòng tôi đang đặt ở đâu? Tôi đang tin vào điều gì?”**

Xin cho mỗi người trong nhà mình luôn giữ được một điều không thay đổi, đó là: **“niềm tin và sự bình an trong vòng tay yêu thương của Thiên Chúa.”**

Phó tế Giuse Nguyễn Xuân Văn

